

KOREA

Žalujeme!

Zpráva mezinárodní ženské komise pro vyšetření zvěrstev spáchaných americkými
a lysinmanovskými vojsky

Úvod

Mezinárodní demokratická federace žen předkládá národům světa tento dokument, sestavený Mezinárodní ženskou komisí pro vyšetření zločinů, spáchaných v Koreji americkými interventy a jejich spojenci ze „Spojených národů“.

Na návrh Demokratického svazu žen Koreje podjala se MDFŽ iniciativy zorganizovat tuto komisi, kterou tvořily zástupkyně žen nejrůznějšího přesvědčení a náboženských vyznání z Evropy, Ameriky, Asie a Afriky. Komise se vydala do Koreje, aby mohla celému světu předložit pravdivý obraz zhoubné války, rozpoutané vládou USA proti korejskému lidu.

MDFŽ projevuje svůj dík delegaci, která splnila v tak krátké lhůtě a za tak těžkých podmínek uložený úkol.

Každá stránka tohoto dokumentu je těžkou obžalobou. Každý fakt dokazuje, že tato válka je válkou masového ničení, bořící více obytných domů než vojenských objektů, ničící více obilí než munice, je válkou, která zabije více žen, děti a starců než vojáků. Je to válka proti samému životu.

Komise spravedlivě vznesla požadavek, aby americká vláda byla prohlášena za hlavního viníka války a zvěrstev, spáchaných v Koreji a aby osoby odpovědné za zločiny, spáchané na korejském lidu, byly obžalovány podle spojenecké Deklarace z roku 1943 jako váleční zločinci a aby byly podle téže Deklarace odevzdány soudu národů světa.

Vyzýváme ženy a matky, aby rozšířily tento dokument v každém závodě, v každé vesnici, všude, mezi všechny muže a ženy dobré vůle. O to nás žádá hlas všech k smrti umučených korejských matek, o to žádá skutečný hlas světa. Nikdo nemůže zůstat netečný k takovým faktům. Bylo by zločinem mlčet, jsou-li na lidstvu páčána nelidská zvěrstva.

Vyzýváme zejména ženy a matky v Spojených státech, Velké Británii a v jiných zemích světa, jejichž vlády poslaly vojska do Koreje a žádáme je, aby zesílily kampaň za návrat svých synů a mužů z korejské země. Je nutno jednat a to okamžitě.

Komise uviděla na vlastní oči, co znamená válka pro pokojné obyvatelstvo a zvláště pro ženy a děti. Okamžité ukončení války v Koreji je tedy nutné nejen v zájmu korejského lidu, ale i proto, že je též otázkou života a smrti nás všech. Dopustíme-li pokračování této zhoubné války v Koreji, skončí to tím, že válka vzplane i v jiných částech zeměkoule, a co se nyní děje v Koreji, bude se opakovat na jiných místech. Bránice korejské matky a děti, bráníme své vlastní rodiny. Vyzíváme všechny mírumilovné ženy, které chtějí bezpečný život pro své děti, aby nelitovaly námahy, času a energie, aby si vynutily odchod všech zahraničních vojsk z korejské země, aby si vynutily mírové uspořádání korejské otázky, aby si korejský lid mohl sám řídit svůj osud, jakož i uzavření Paktu míru mezi pěti velmocemi, což je jediná cesta k zajištění trvalého míru v Koreji a na celém světě.

Korea potřebuje pomoc. Každý obyvatel Koreje trpí hladem a zimou. Musíme se celým svým mateřským srdcem zúčastnit organizování neustálé systematické pomoci korejskému obyvatelstvu v celém světě. Zesílíme kampaň solidarity s korejskými ženami a dětmi, kterou již Mezinárodní demokratická federace žen začala.

Společně s členy Mezinárodní ženské komise dosvědčuje Mezinárodní demokratická federace žen, jakým hrozným útrapám a zhoubě jsou vystaveny korejské ženy, jejichž legendární hrdinství, vynikající vlastenecké pracovní činy a houževnatost si zaslouží naši velikou lásku a úctu. Jménem 91 milionů žen, sdružených v Mezinárodní demokratické federaci

žen, vytyčujeme si před nimi závazek, že budeme neúnavně bojovat až do konečného vyhnání katů z korejské země.

Mezinárodní demokratická federace žen

Delegace

Mezinárodní ženská komise pro vyšetření zvěrstev v Koreji. Stojící zleva doprava: Eva Priester (Rakousko), Iljana Dimitrieva (tlumočnice, SSSR), Lada Flerovskaja (tlumočnice, SSSR), Kate Fleron (Dánsko), Abassia Fodil (Alžír), Hilde Cahn (Německá demokratická republika), Li Keng (Čína), Germaine Hannevard (Belgie), Candelaria Rodrigues (Kuba), Bai Lang (Čína), Trees Soenito-Heyligers (Holandsko), Elisabetta Gallo (Itálie), Miluše Svatošová (Československo).

Sedící zleva doprava: Lilly Wächter (Západní Německo), Gillette Ziegler (Francie), Marija Ovsjannikova (SSSR), Li Thi Qué (Vietnam), Nora K. Rodd (Kanada), předsedkyně komise, Pak Den-Ai (Korea), Liu Chin-yeng (Čína), Monica Felton (Anglie), Fatma ben Sliman (Tunis).

ZPRÁVA MEZINÁRODNÍ ŽENSKÉ KOMISE PRO VYŠETŘENÍ ZVĚRSTEV SPÁCHANÝCH AMERICKÝMI A LYSINMANOVSKÝMI VOJSKY V KOREJI

Na pozvání Mezinárodní demokratické federace žen byly jsme delegovány různými ženskými organizacemi - z nichž některé jsou členkami MDFŽ a některé nejsou - abychom vytvořily Mezinárodní ženskou komisi pro vyšetření zvěrstev spáchaných americkými a lysinmanovskými vojsky v Koreji. Zastupujeme sedmnáct zemí v Evropě, Americe, Asii a Africe.

Členkami komise jsou:

Nora K. Rodd (Kanada), předsedkyně

Liu Chin-yeng (Čína), místopředsedkyně

Ida Bachmann (Dánsko), místopředsedkyně
Miluše Svatošová (Československo), sekretářka komise
Trees Soenito-Heyligers (Holandsko), druhá sekretářka
dr. Monica Felton (Velká Británie),
Marija Ovsjannikova (SSSR),
Bai Lang (Čína),
Li K'eng (Čína),
Gilette Ziegler (Francie),
Elisabetta Gallo (Itálie),
Eva Priester (Rakousko),
Hilde Cahn (Německá demokratická republika),
Lilly Wächter (Západní Německo),
dr. Germaine Hannevard (Belgie),
Li Thi Qué (Vietnam),
JUDr. Candelaria Rodrigues (Kuba),
JUDr. Leonor Aguiar Vazquez (Argentina),
Fatma ben Sliman (Tunis).
Abassia Fodil (Alžír),
Kate Fleron Jacobsen (Dánsko), pozorovatelka

My, ženy z různých zemí, různých národností, různých náboženských vyznání a různých politických názorů, členky politických stran i ženy bez příslušnosti k politickým stranám, jsme měly společný úkol: povědět podle svého svědomí a pravdivě ženám, která nás vyslaly do této komise, a všemu mírumilovnému lidu na světě o faktech, které jsme viděly.

Všechna fakta uvedená níže, cifry a ostatní údaje, uvedené v tomto dokumentu, byly osobně zapsány členkami komise. Tato fakta se shodují se skutečnostmi, které členky komise viděly na vlastní oči, a s výpověďmi očitých svědků a oficiálních představitelů, s nimiž v Koreji mluvily.

Zpráva byla sestavena a podepsána v době mezi 16. a 27. květnem 1951 na korejském území blízko Fenjanu.

Kapitola I

Komise navštívila Sinydžu, město na korejsko-čínské hranici. Toto město je téměř úplně zničeno. Všechny zbylé budovy jsou značně poškozeny. Město bylo mnohokrát

bombardováno; největší škody byly způsobeny při náletech dne 8., 10. a 11. listopadu 1950. V den, kdy komise navštívila Sinydžu, byl třikrát letecký poplach.

Sinydžu, 16. května 1951 - pohled na zničené město z terasy kulturního domu. V popředí úplně zničené tržiště, kde při bombardování zhnulo více než 2.000 lidí

Podle oficiálního prohlášení představitelů lidového výboru města Sinydžu mělo toto město v červenci 1950 126.000 obyvatel a 14.000 státních, veřejných a obytných domů. Komisi bylo sděleno, že v Sinydžu nebyl průmysl, který by jakkoli přispíval k válečné výrobě. Byl tu pouze lehký průmysl, výroba sóji, tofy (výrobek ze sóji), výroba obuvi, zápalek, soli a hůlek na jídlo.

Dne 8. listopadu 1950 bylo město bombardováno asi jedním stem letadel tak zvaných vojsk OSN v Koreji. Za tohoto náletu bylo zničeno 2.100 veřejných budov z celkového počtu 3.017; z více než 11.000 obytných domů bylo zničeno 6.800. Bylo zabito více než 5.000 obyvatel, z toho asi 4.000 žen a dětí. Zápalnými bombami bylo zničeno 16 ze 17 obecných škol, a rovněž 12 z 19 středních škol. Ze 17 kostelů různých vyznání zbyly jen dva. Zápalnými bombami byly zničeny dvě městské nemocnice, ačkoli obě byly na střeše označeny velkým červeným křížem podle předpisů mezinárodní konvence. V jedné z nemocnic uhořelo při náletu 26 nemocných.

Obyvatelé vyprávěli komisi, že při přímém zásahu velkého protestantského kostela bylo zabito 250 lidí. Jedna bomba zabila 30 matek s dětmi, které běžely do krytu z městské jídelny, kde je zastihl nálet. V hustě obydlené čtvrti kolem tržiště bylo zabito a zraněno 2.500 osob. Celkový počet raněných v Sinydžu den 8. listopadu byl 3.155 lidí.

Členky komise si prohlédly kusy bomb nalezené v troskách a zapsaly si tuto značku: Amm Lot RN 14-29 Shell MJ For M 2 a MFL 1 Lot GL 2 - 116 1944 MJBCA 2 ACT.464.

Zničené domy ve Fenjanu

Členky komise navštívily jednu z těchto chatrčí; žije tu rodina muže jménem Kvon Mun-Su. Rodinu tvoří otec, matka a tři malé děti. Chatrč je rozdělena na dvě části: v jedné rodina bydlí a spí, druhá je používána k vaření. Obytná část měří 3x2 m, prostor k vaření 1,5x3 m. Sousedé považují tuto rodinu za šťastnou, protože má poměrně velký příbytek a protože má jednu příkryvku.

Komisi bylo sděleno, že za tři největších náletů byly shazovány hlavně zápalné bomby. Členky komise nemohly zprvu pochopit, proč bylo způsobeno tolik škody. Dotazovaly se představitelů města a obyvatelů, s nimiž rozmlouvaly, a dověděly se příčinu. Všichni dotazovaní vypovídali, že když první vlna nepřátelských letadel svrhla zápalné bomby, byli ti, kdo vyběhli na ulici a snažili se hasit požár, soustavně ostřelováni kulomety z hloubkových letadel.

Město téměř vyhořelo proto, že obyvatelstvo, pokoušející se hasit požár, bylo soustavně ostřelováno z kulometů.

Žena jménem Tjan Juan-Dja vypověděla, že její otec a muž byli zabití kulomety hloubkových letadel, když běželi pro vodu a chtěli hasit požár svého domku, podpáleného zápalnými bombami.

Jiná žena, Kim In-Tan, vyprávěla, že za náletu dne 8. listopadu 1950 zahynuly její tři vnoučata a její dcera. Děti byly zastřeleny kulometem z hloubkového letadla, když utíkaly z hořícího domu. Dcera byla zastřelena, když se pokoušela vytáhnout nejmenší dítě z plamenů.

Kim Hon Jun vypověděl, že jeho žena byla zabita kulometem, když prchala z hořícího domku, podpáleného zápalnou pumou.

Cestou ze Sinydžu do Fenjanu viděla komise zničená města Namši, Čendžu, Andžu, Sukčen a Sunan. Většina vesnic, jimiž komise projížděla, byla rovněž téměř úplně zničena.

Podepsáno všemi členkami komise dne 18. května 1951

Kapitola II

Komise navštívila Fenjan, prozatímní hlavní město Korejské lidově demokratické republiky.

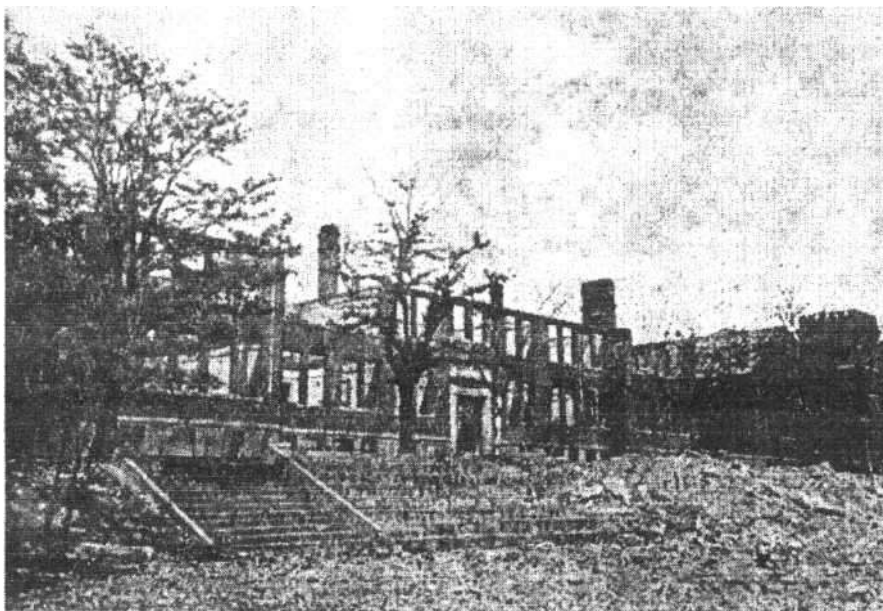
Před válkou měl Fenjan 400.000 obyvatel. Bylo tu mnoho velkých moderních budov z cihel a betonu. Byly tu rovněž celé bloky moderních obytných domů, vybavených - jak je vidět z trosek - moderním ústředním topením a koupelnami.

V městě bylo mnoho továren. Hlavní průmysl tvořila výroba textilií, obuvi, potravin, cigaret, vína, piva a umělých hnojiv.

K význačným budovám ve Fenjanu patřila budova opery, devět divadel, 20 kin, univerzita, vybudovaná po roce 1945, 73 národních škol, 20 středních škol, 6 institutů a 4 průmyslové školy. Ve Fenjanu bylo rovněž dvacet večerních škol pro dospělé a velký polytechnický ústav, který byl téměř dobudován, když vypukla válka.

Město je nyní úplně zničeno. Starší části města jsou téměř srovnány se zemí, jen tu a tam čnějí zdi zničených domů z hromad popele a rumu. Z některých novějších budov zbyly jen holé vnější zdi bez střechy a bez vnitřních zdí; z jiných zbývají jen kusy zdí, které svědčí o tom, že tu kdysi stál dům. Kromě uvedených budov bylo zničeno mnoho kostelů a všechny fenjanské

nemocnice.

Fenjan

V popředí zničená moderní budova. V pozadí kostely, obchodní a obytná čtvrť

Členky komise viděly trosky největší fenjanské národní školy; na jedné z vnějších zdí se uchoval nápis křídou: „Reserved for 77th Field Artillery“. (Rezervováno pro 77. polní dělostřeleckou divizi.)

Z výpovědi svědků komise zjistila, že při ústupu Američanů z Fenjanu bylo město zničeno z 80%. (Je nutno připomenout, že Američané vyklidili město bez bojů a poté je soustavně a plánovitě ničili.) Nyní je město zničeno na 100%. Ale přesto je neustále znovu bombardováno. V den, který komise strávila ve Fenjanu, byl pětkrát letecký poplach a téhož dne vybuchly tři časované bomby, svržené asi o týden dříve, v pravidelných intervalech 10 minut nedaleko od místa, kde členky komise hovořily se zástupci místních organizací.

Obyvatelé vyprávěli členkám komise také o tom, jakými metodami bylo město zničeno. Dověděly se, že město bylo bombardováno neustále od počátku války. Nejhorší nálet byl 3. ledna 1951, kdy byl Fenjan bombardován 80 americkými létajícími pevnostmi typu B-29. Letadla přiletěla v několika vlnách, v intervalu 15 až 20 minut, a bombardovala město od večera dne 3. ledna až do poledne příštího dne. Nejprve byly svrženy zápalné bomby. Pak bomby, které obyvatelé popisují jako nádrže naplněné benzinem. Pak následovala vlna vysoce výbušných bomb a pak další vlna zápalných a časovaných bomb. Požár způsobený zápalnými bombami a výbuchy časovaných bomb znemožnily obyvatelstvu provádět nějakou soustavnou záchrannou práci a nesčetné množství lidí, kteří byli zasypani, se vlastně udusilo. Mnoho mrtvol nebylo dosud vykopáno.

Mezi budovami zničenými 3. a 4. ledna byla většina městských nemocnic. Tyto nemocnice měly plochou střechu a každá byla označena velkým červeným křížem, viditelným z výše 6.000 až 8.000 metrů. Každá z těchto nemocnic dostala alespoň jeden přímý zásah. Členky komise viděly trosky krajské nemocnice a prohlédly si tři velké krátery, dva z nich byly asi 4 metry hluboké a jeden asi 7 metrů. Ústřední městská nemocnice byla podle výpovědí svědků zničena hlubokými bombardovacími letadly, která se spustila do výše 30 metrů.

Jak již bylo připomenuto, nebyly všechny budovy ve městě zničeny bombardováním. Mnoho z nich bylo vyhozeno do vzduchu nebo podpáleno při ústupu amerických oddílů. Tak byly zničeny tyto budovy: Kim Ir-Senova univerzita, chlapecká střední škola, budova opery, městské úřady, většina potravinových továren a všechny státní úřady. Komisi bylo také sděleno, že když americké oddíly ustupovaly z města, podpalovaly soustavně všechny vozy pouliční dráhy. Vyhodily také do vzduchu několik mostů a hlavní vodovodní potrubí.

Na okraji města viděly členky komise trosky památného buddhistického chrámu Jen Mjen Sa, který stojí na pahorku, odkud je rozhled na řeku. Tento chrám stál uprostřed velkého parku, a tak lze těžko uvěřit, že bombardovací letadla mířila na nějaký jiný cíl. Podle výpovědi očitých svědků byl chrám neporušen ještě v prosinci 1950, když americká vojska ustupovala z Fenjanu. Ale 3. ledna 1951 svrhla americká letadla na chrám velké množství vysoce výbušných a zápalných bomb a nádrží naplněných zápalnou látkou.

Fenjan

Americká bomba před zničeným chrámem Jen Mjen Sa na hoře Mo Ran Bon

Členky komise navštívily také proslulé fenjanské muzeum; jeho budova nebyla sice zničena, ale jeho poklady byly vyloupeny včetně dvou slavných soch Budhy, starých více než

2.000 let. Vynikající archeolog Ri Je-Sen ukázal členkám komise dlouhý seznam uloupených předmětů. Ukázal jim také jedinou věc, kterou Američané nechali v muzeu. Byly to ručně malované kopie nesmírně cenných fresek, objevených ve 30 starých hrobkách na severu Koreje. Šesti z těchto hrobek používali Američané jako mučírnu pro korejské ženy a před odchodem zničili fresky ručními granáty.

Mnoho svědků z řad obyvatelstva vyprávělo komisi o tom, jak bylo civilní obyvatelstvo ostřelováno kulomety z letadel. (Členky komise samy byly za jízdy krajinou nuceny skrývat se v příkopě, když hloubková letadla ostřelovala z kulometů rolníky pracující na polích. To se stalo několik set kilometrů za frontou a daleko od jakéhokoli vojenského cíle.)

Když členky komise procházely mezi troskami Fenjanu, našly mezi rumem domu mnoho vystřelených nábojů z kulometů letadel. Našly také důkazy o používání nových ničivých zbraní. Jednou z nich je tak zvaná napalmová bomba, která, jakmile se dotkne země nebo budovy, se

otevře, aniž vybuchne. Přitom z ní vytryskne látka, která přilíná k cihlám, dřevu a jinému materiálu, s nímž přijde do styku. Jakmile pak na tuto látku zasvítí slunce, začne hořet a podpálí celou budovu

Byla již učiněna zmínka o používání nádrží s benzínem. Členky komise si prohlédly zbytky jedné takové bomby. Byla asi 3 m dlouhá, 1 m široká a zužovala se asi na 50 cm. Značka na této bombě byla již částečně čitelná.

Čitelné značky byly: PA RA contract HOAF 33/5077-40-0a N 4888.

Členkám komise bylo sděleno, že bomb tohoto typu bylo používáno nejen ve Fenjanu a v jižních městech, ale byly také loňského roku při žních shazovány na zralou úrodu na polích. Tak byly napáchány nesmírné škody na výživě obyvatelstva.

Časované bomby, o nichž také byla již učiněna zmínka, jsou nyní, jak vyprávěli obyvatelé, nového typu. Nelze nalézt rozbušky a zneškodnit tyto bomby.

Členky komise našly také obal bomby se značkou „High explosive (silně výbušné) G B 5143". Byla to jedna z bomb, jimiž byl zničen posvátný buddhistický chrám na hoře Mo Ran Bon.

Zbýlé obyvatelstvo Fenjanu žije v primitivních podzemních příbytcích nebo v krytech, které si upravilo ze sklepů, nebo pod vybombardovanými domy.

Členky komise, rozděleny na čtyři skupiny, strávily téměř čtyři hodiny prohlídkou různých částí města Fenjanu a žádná z nich neviděla při projíždění městem ani jednu budovu, která by měla všechny čtyři zdi i střechu. Zato se setkaly s mnoha rodinami, jejichž zbývající členové žijí mezi troskami. Na př. pětičlenná rodina Kan Bok-Sena, k níž patří tříleté a pětiměsíční dítě, žije v podzemním příbytku pod zničenou budovou Demokratického svazu korejských žen ve Fenjanu. Tento příbytek měří asi 1x2 m a rodina musí do něho lézt úzkým průchodem do hloubky asi 3 m. To je jejich prostor k bydlení. Příbytek je tak nízký, že se tam dospělá osoba nemůže postavit. Takovýto příbytek není snad nějakou výjimkou, jak se členky komise přesvědčily, je typický. Bylo by možno uvést mnoho jiných příkladů rodin, žijících za podobných podmínek.

Dcera Kan Bok-Sena, žijící v tomto podzemním příbytku, vyprávěla komisi, že Američané zřídili v opeře a ve zbytcích okolních budov vojenský nevěstinec. Do tohoto nevěstince přiváděli násilím ženy a dívky, které chytali na ulicích. Protože se bála, aby se nedostala do nevěstince, nevyšla po 40 dní z podzemního příbytku. Vyprávěla také, jak Američané zbili manžela její přítelkyně, Ri San-Sena, který před nimi ukryl svou ženu. Jiný obyvatel Fenjanu Kvak Son-Don, 66letý dělník, bydlící v jiné části města, rovněž potvrdil, že Američané zřídili v budově opery nevěstinec.

Mnoho jiných obyvatel Fenjanu vyprávělo o zverstvech spáchaných Američany. Tak Kim Sun-Qk, 37letá matka čtyř dětí vypověděla, že byla po vybombardování svého domu 3. července 1950 evakuována do vesnice Son-San Ri. Tam viděla, jak Američané zabili 37 lidí, mimo jiné sekretářku místní demokratické organizace žen. Američané jí vodili nahou po ulicích a pak ji zabili tím způsobem, že jí vrazili rozžhavené železo do pochvy. Jejeho synáček pohřbili za živa.

Podepsáno všemi členkami komise dne 21. května 1951.

Kapitola III.

Členky komise Nora K. Rodd (Kanada), Eva Priester (Rakousko), Li K'eng (Čína), Candelaria Rodriguez (Kuba), Marija Ovsjanikova (SSSR) a Monika Felton (Anglie) navštívily provincii Hvan-Hai a města Anak a Sinčen,

Členky komise zjistily, že v této provincii okupační armády zabily celkem 120.000 lidí, kromě osob zabitých leteckým bombardováním. V městě Anaku zabily americké, anglické a lisymanovské oddíly 19.092 lidí.

V Anaku si členky komise prohlédly budovu, která před válkou byla skladištěm rolnické banky a které američtí vojáci používali jako vězení. Toto vězení bylo rozděleno na pět cel o rozměru asi 4x3 metry. Svědkové prohlašovali, že tyto cely byly tak přeplněny, že si uvěznění nemohli ani sednout.

Rolnická žena Han Nak-Son z ulice Sun-San Ri číslo 194 sdělila členkám komise, že její muž Kim Bon-Kvan a bratr jejího muže Kim Bon-Gyn byli zatčeni 10. listopadu 1950 a uvrženi do tohoto vězení. Zatli je 2 američtí vojáci provázení čtyřmi lisymanovskými vojáky. Han-Nak Son sama utekla a ukryla se. Vyprávěla, že jak její muž a švagr, tak i ostatní uvěznění byli buď dělníci, nebo rolníci a nikdo z nich nebyl ani nějakou úřední osobou, ani členem strany práce. Do vězení bylo uvrženo spolu s matkami také mnoho dětí, dokonce i dvouleté děti. Uvěznění byli ponecháni ve vězení po 15 dní bez jídla a byli biti železnými tyčemi. Svědkyně prohlašovala, že vězně bili lisymanovští vojáci podle rozkazů amerického důstojníka. Dne 25. listopadu 1950 byli uvěznění, včetně žen a dětí, odvezeni na návrší za městem a za živa pohřbeni v zákopech.

Anak

Hromadný hrob, otevřený před členkami komise. Některé oběti byly pohřbeny za živa.

Druhý svědek, starší muž, jménem Kim San-Jen z ulice Se-San Ri číslo 172 vyprávěl, že byla zatčena celá jeho 12členná rodina včetně jeho ženy, syna, snachy a dvouletého vnuka. Zprvu se nemohl dopátrat, co se s nimi stalo. Později se dozvěděl, že byli odvedeni na kopce a zabiti. Po osvobození města se vydal hledat jejich mrtvoly; našel tělo svého syna svázané provazy s tělem jeho ženy. Na obou mrtvolách nebyla vidět žádná zranění a z toho Kim San-Jen usoudil, že byli pohřbeni za živa. Kim San-Jen vyprávěl, že jeho syn pracoval ve státním obchodu a byl zatčen proto, že byl vzorným pracovníkem. Kim San-Jen sám byl zatčen 18. října, ale 29. října byl propuštěn z vězení. Řekl členkám komise, že byl vždycky věřící a že očekával, že Američané jako křesťané si povedou slušně. Nikdy by nevěřil, že Američané jsou schopni takových zvěrstev.

Poté členky komise navštívily druhé vězení. Očití svědci vyprávěli, že i zde si uvěznění nemohli ani sednout, ani lehnout. Ve vězení uviděly členky komise nástroj, jímž Američané bili vězně, a zjistily, že je to standardní americká armádní baseballová pálka. (Tuto pálku vzaly členky komise s sebou jako doličný předmět.) Na dřevěné podlaze chodby před celami bylo jasně vidět stopy krve.

Žena Coi Um-Bok z ulice San-Nai Ri číslo 187 vyprávěla, že její muž a syn byli uvězněni v tomto vězení a pak zabiti. Žena jejího syna byla tak zbita, že je dosud upoutána na lůžko.

Devítiletý chlapec Pak Čan-Oi vyprávěl, že jeho otec Pak Pian-Su 46letý, byl rovněž zabit. Na otázku kdo zabil jeho otce, odpověděl: „Američané.“ Chlapec sám byl také zatčen se svou matkou a uvržen do tohoto vězení. Řekli jim, že je také zabijí, ale byli osvobozeni korejskou lidovou armádou. Matka tohoto chlapce vyprávěla členkám komise, jak je Američané mučili tím způsobem, že jí vráželi rozpálené jehlice pod nehty. Členky komise viděly zmrzačené prsty této ženy. Tato svědkyně vypověděla také, že když jí odváděli, aby jí mučili, viděla, jak na dvoře házeli živé lidi do studny.

Anak

Zde jsou ještě zbytky dětských mrtvol

Členky komise si prohlédly tuto studnu. Její okraj je asi 60 cm vysoký, průměr studny je asi 1 m, hloubka 7-8 m. Za jasného denního světla bylo možno zřetelně rozeznat lidská těla na dně studny. Mezi těly, ležícími nahoře zpozorovaly členky komise mrtvolu dítěte v tmavém kabátku s lesklými knoflíky.

Obyvatelé města zavedli pak členky komise na místo vzdálené asi 2 km od Anaku, kde je na kopci pohřbeno mnoho zabíjených obyvatel Anaku. Někteří jsou pohřbeni v malých skupinách, jiní ve velkých hromadných hrobech. Tyto hroby byly před členkami komise otevřeny. V jednom společném hrobě byla těla dětí; mrtvoly, které byly identifikovány, byly po osvobození města pohřbeny jinde. Mrtvoly, které tu zbyly, byly tak zohaveny, že je nebylo možno identifikovat. Vedle těchto mrtvol viděly členky komise v jámě dětské střívičky, chomáče ženských vlasů, knížky, různé osobní drobnosti a také provazy, jimiž byli spoutáni ti, kdo tu zahynuli. V jiném velkém společném hrobě byly pozůstatky dospělých.

Sinydžu

Korejská žena vypráví svůj příběh členkám komise

Svědce Hvan Sin-Ju vyprávěla, že její matka byla pohřbena za živa. Vyhrabala se ven, ale byla dopadena a znovu pohřbena živá. V jednom společném hrobě je pohřbeno asi 450 lidí. Takových hrobů je na kopci dvacet a členky komise se dozvěděly, že Američané zabíjeli a za živa pohřbívali lidi na 12 takových kopcích kolem města.

Potom členky komise rozmlouvaly s mnoha ženami z okolí Anaku. Jedenáctileté děvčátko Kim Sen-Ai přišlo z vesnice On-Gun Ri vzdálené 32 km od Anaku. Vyprávěla, že chodila do 4. třídy, když přišli Američané do jejich vesnice a odvedli ji i s rodiči do vězení. Po 12 dnech vězení byl její otec ukřižován a hosen do řeky. Matka této dívky byla členkou strany práce; dívka vyprávěla členkám komise, že proto její matce uřízli hlavu a prsy. Čtyřletá sestra tohoto děvčátka byla pohřbena za živa. Dívka sama chodí nyní do školy pro sirotky. Když se dozvěděla od svého učitele, že do jejich okresu přijela komise, požádala o dovolení, aby mohla podat svědectví.

Druhá dívka, Sin Sun-Dza, také jedenáctiletá a žačka téže školy jako Kim Sen-Ai, vyprávěla, že když se blížili Američané, byla evakuována se svou matkou a sestrou. Byly však chyceny a uvězněny. Když odmítaly odpovídat na otázky, byly bity a její matka a sestra byly zastřeleny. Sin Sun-Dza se podařilo utéci, ale Američané ji znovu chytili, zbili a uvěznili. Členky delegace viděly hluboké jizvy na hlavě tohoto děvčátka.

Ok Bun-Dzen, 16letá dívka z vesnice Von-On Ri, vyprávěla, že její otec a matka byli zatčeni. Uřízli jim hlavy a byli hozeni do řeky. Na to se musela dívat celá vesnice, ona také. Pak byla zatčena i ona a uvržena do vězení, kde bylo tolik lidí, že všichni museli stát. Bylo tam mnoho žen s dětmi, když se některé dítě rozplakalo, probodli je Američané bodákem.

Sim Tang-Bin, žena z vesnice Wu-Se Ri, vzdálené 8 km od Anaku, vyprávěla, jak Američané zabili jejího manžela, tchána, tchýni a švagrovou. Postřelili je, a když se zdálo, že dosud žijí, probodli je bodáky a tchána pohřbili za živa.

Ok Eu-Pon, 49letá žena z ulice Jo-Nam Ri v Anaku číslo 40, vyprávěla, jak Američané zatkli jejího 29letého syna, ztloukli ho železnými tyčemi a pak ho s rozbitou hlavou, ale ještě živého, zakopali do země. Její snachu zavázali do pytle, ztloukli a nechali ležet. Ok Eu-Pon jí našla a zachránila, ale snacha je dosud nemocná a nemůže chodit.

Před jeskyní v Sinčenu, kde muži, ženy i děti byli mučeni a za živa upáleni

Cen Hva-Uk, mladá žena z vesnice Če-Do Ri, vzdálené 20 km od Anaku, vyprávěla, že jí Američané zatkli a odvedli spolu s 19 jinými vesničany, aby je zastřelili. Byla střelena do ramene a spolu s ostatními hozena do řeky. Ale Cen Hva-Uk a ještě jedna 40letá žena, Li Hi-Dzen, nebyly mrtvé. Podařilo se jim vzájemně si uvolnit svázané ruce a plavaly po řece asi 6 km. Li Hi-Dzen podlehla svým ranám. Ale Cen Hva-Uk se doplázila do jeskyně, kde se skrývala po 3,5 měsíce, až do příchodu korejské lidové armády. Cen Hva-Uk ukázala členkám komise tři jizvy po kulkách na levém rameni. Prohlásila, že v její vesnici bylo zabito více než 100 lidí.

Obyvatelé vesnice, jimiž komise projížděla, zastavovali často auta, v nichž jely členky komise, aby jim vyprávěly o utrpení, které jim způsobily americké okupační oddíly.

Cestou do Sinčenu zastavila členky komise skupina vesničanů; měli zablácené nohy a nesli těžká bidla. Vyprávěli, že nyní stoupá řeka, která teče kolem jejich vesnice, a tak vyplouvají na povrch těla hozená do řeky před několika měsíci. Celou noc lovili mrtvoly svých spoluobčanů.

I členky komise navštívily město Sinčen. V tomto městě zabili Američané 23.259 lidí. Členky komise uviděly budovu, kde byla původně škola a kde měli Američané své oblastní velitelství. Nedaleko této budovy jsou dvě přírodní jeskyně. U první jeskyně vyprávěli obyvatelé členkám komise, že sem Američané zahnali 30 matek s dětmi a postříleli je. Do druhé jeskyně zahnali 104 lidí. Polili je benzínem a zapálili. Všichni neuhoreli; uhořeli jen krajní a ostatní se udusili.

Členky komise viděly krvavé stopy na stěnách první jeskyně a stopy po ohni na stěnách druhé jeskyně.

Před zmíněnou budovou oblastního velitelství byl zřízen podzemní kryt. Členkám komise bylo řečeno, že v tomto krytu byli vyslýcháni a mučeni místní obyvatelé. I zde bylo na stěnách zřetelně vidět stopy krve.

Pak členky komise navštívily budovu, která byla jen částečně dostavěná v době, kdy americká vojska okupovala město, a kde Američané zřídili své správní a policejní ústředí. Za touto budovou byla jakási přírodní jeskyně, kterou Korejci rozšířili a zřídili v ní protiletectký kryt. Obyvatelé vyprávěli členkám komise, že Američané před ústupem z města zahnali do této jeskyně 479 lidí, které dosud věznili na jiném místě, polili je benzinem a upálili. V jiné větší jeskyni postříleli kulometem přes 1.000 lidí.

Svědék Han Jan-Guan z ulice Ko-Nam Ri číslo 248 vyprávěl, že byl mlynářským dělníkem, a když do města přišli Američané, uprchl a přidal se k partyzánům. Po osvobození se vrátil a pomáhal vykopávat mrtvoly z první jeskyně. Vyprávěl, že těla lidí byla bez šatů, ohořelá, ale na žádné mrtvole nebylo vidět střelné rány. Členky komise viděly v jeskyni úlomky lidských lebek, krvavé skvrny a stopy ohně na stěnách. Před jeskyní rozmlouvaly členky komise s místními obyvateli, jejichž příbuzní byli zabiti.

Jedna žena Čai Čun-Ok, 65letá, z ulice Ko-Hom Ri číslo 247, přinesla nástroj připomínající obrovské kleště a říkala, že tímto nástrojem svírali nohy uvězněných a jinak je mučili. Řekla také, že sedm z jejích osmi synů a dcer bylo mezi těmi, kdo byli postříleni v této jeskyni. Řekla: „Američané jsou divoké bestie. Přišli do našeho města a kdekoho tu zabili.“

Jiná žena, Pak Jo-Suk, z ulice Sa-Don Ri číslo 197, řekla, že v této jeskyni byli zabiti její muž, syn a 6 vnuků. Jejich syn byl rolník. Řekla: „Mysleli jsme si, že Američané jsou křesťané, kulturní lidé. Nemysleli jsme si, že dovedou tak surově zabíjet lidi.“

Sinčen

V tomto skladišti bylo týráno 300 matek a dětí. Matky byly za živa upáleny a děti ponechány zemřít hladem

13letý chlapec Pak Sun-U z ulice Sa-Don Ri číslo 299, vyprávěl, že z celé 13 členné rodiny zůstal na živu sám se svou matkou. Ostatní členové jeho rodiny byli zabití a pak upáleni v této jeskyni.

Pak Su, žena, která ztratila celou rodinu, řekla: „Američané věří v Krista, jak tedy mohou zabít lidi?“ Dodala, že před příchodem Američanů byla křesťankou a chodila pravidelně do kostela, ale nyní už nemůže v nic věřit.

Při prohlídce obou jeskyň, popsanych výše, cítily členky komise všude silný mrtvolný zápach.

Pak členky komise odešly na návrší za městem. Tam jim obyvatelé ukázali skladiště s plochou střechou, vystavěné z cihel a betonu, o rozměrech asi 15x9 m. Skladiště má vysoko položená a důkladně zamřížovaná okna. Zde, jak vyprávěli členkám místní obyvatelé, uvěznil američtí okupanti 300 žen a dětí. Ženy byly upáleny a děti těchto matek nechali Američané zemřít hladem.

Svědce Jan Jen-Dek, 28letá, z ulice Son-Hva Ri číslo 117, vyprávěla, že měla 5 dětí a ty jsou nyní všechny mrtvé. Její muž byl také zabit. Ona sama byla vězněna v tomto skladišti se svým dvouletým dítětem. Její dítě Američané rozduplici, až z něho vyhrězly vnitřnosti. Potom jí dva američtí vojáci vyvlekli ze skladiště a znásilnili jí. Pak jí týrali a vyhodili jí ven; podařilo se jí utéci.

San Ai-Su, 36letá žena, vyprávěla, že všech 15 členů její rodiny bylo zabito Američany. Tři její děti zemřely zimou v tomto skladišti.

19letá dívka Lín Nan-Ja vyprávěla, že Američané zastřelili její rodiče a její dva bratry.

Son Suk-Ma, 21letá žena, vyprávěla, že zůstala sama na živu z 10 členné rodiny. Jejího muže, její malé dítě, její rodiče a bratry - všechny Američané zabili. Ona sama byla vězněna v Haidžu, svlečena ze všeho šactva a ponechána nahá. Její dítě tam zemřelo hladu.

Jiná žena, Pak Mi-Dzi, 35letá, z ulice San-Dzen číslo 2, prohlásila, že zůstala sama na živu z 22 členné rodiny. Tázala se členek komise: „Co uděláte, abyste nám pomohli pomstít se za naše utrpení? Nemohu žít a nepomstít se.“

Na návrší, asi 60 metrů od tohoto skladiště uviděly členky komise dva hroby, které byly otevřeny, aby si je mohli prohlédnout. V jednom hrobě byly pozůstatky 70 dětí. V druhém asi 200 žen. Všechny mrtvoly byly ohořelé. Nedaleko hrobu bylo malé vězení. Jehož američtí okupanti používali pouze k věznění dětí. Nyní je vězení zbořeno. Místní obyvatelé vyprávěli, že od osvobození je okolí skladiště a společných hrobů poblíž něho často bombardováno. Obyvatelé se domnívají, že se tak Američané pokoušejí zničit důkazy zločinů, které tu spáchali. Při prohlídce hrobů šly členky komise kolem několika velkých kráterů od bomb.

Son Čun-Ok, 42letá žena, z ulice Sao-Dzen číslo 8, vyprávěla, že byla zabita celá její rodina. Její malé děti byly zabity sekerami a noži. Řekla: „Půjdu na frontu a budu dělat všechno, dokud celá Korea nebude osvobozena od Američanů.“ Dodala: „Nebyli to jen američtí vojáci, kdo dělali tyto věci. Byli to také angličtí vojáci“

Později se členky komise setlaly se skupinou 50 žen, které přišly rozprávět s komisí. Některé z nich přišly z vesnic od Sinčenu až 40 km vzdálených. Každé z těchto žen záleželo na tom, aby mohla komisi vyprávět, co prožila, ale pro nedostatek času bylo možno vyslechnout jich jen několik.

Kim Jen, 64letá žena z vesnice Kim-Dze Ri, vyprávěla, že její dcera Pen Den-Nai 34letá, byla zatčena, protože byla vzornou rolnicí. Americký důstojník řekl její dceři, že by pro ni byla škoda kulky. Svázali jí na ruku a na nohu, a probodli bodákem její dvouleté dítě, které měla uvázáno na zádech, a vrazili jí bodák do těla. Když zvolala: „At' žije Kim Ir-Sen a republika!“, vyřízli jí jazyk a pohřbili jí za živa. Kim Jen řekla, že podrobnosti o smrti své dcery se dozvěděla od lysinmanovského vojáka, který se vychloubal, že on sám spáchal toto zvěrstvo na rozkaz amerického důstojníka. Poté Kim Jen vyprávěla, že byl také zavražděn její zeť, jeho matka, jeho bratr a 2 její vnoučata ve věku 15 a 17 let. Zůstal jí pouze 6letý vnuk.

Sinčen

Korejské matky přišly pohovořit s členkami komise

Ju Ton-Dze 41letá žena z vesnice Kvon-Čou, vyprávěla členkám komise, že v okrese, kde žije, bylo zabito 35.000 nevinných lidí. V jejich vesnici bylo zabito 175 lidí, mezi nimi 18 členů její rodiny - její muž i její 5měsíční dítě. Ona sama byla zatčena, ale později propuštěná. Prohlásila, že v jejich vesnici byli jak američtí, tak angličtí vojáci a obojí se chovali jako zvířata.

Vyprávěla, že viděla na vlastní oči, jak angličtí a američtí vojáci házeli nevinné lidi do řeky. Na otázku, jak poznala, jaké národnosti jsou vojáci, odpověděla, že zná rozdíl mezi britskou a americkou uniformou. Otázala se: „Což v Anglii neznají slitování? Cožpak se domnívají, že je možno zabíjet malé děti?“

Vyprávěla také že když americké oddíly ustupovaly, říkaly obyvatelům vesnice: „Pojďte s námi na jih, protože na severní Koreu svrhne atomovou bombu a všechno tu bude zničeno.“ A když obyvatelé vyšli z vesnice a vydali se na jih, postříleli je kulomety z letadel.

Nin Ju-Nje z vesnice San-Gen Ri vyprávěla, že byla zabita její dcera se svým mužem. Její dcera byla učitelkou. Svědkyně vypověděla, že nebyli zastřeleni, ale ubiti holemi.

Pak On-In, 22letá žena z vesnice Sa-Ok Ri, vyprávěla, že její muž byl zatčen se svými třemi bratry - rolníky; všichni byli zabiti. Sama viděla na vlastní oči, jak Američané znásilnili 18letou dívku Kim Jen-Sun a pak jí zabili. Řekla, že to udělali američtí a angličtí vojáci. Vyprávěla také, že Američané vbodávali lidem rozžhavené dráty do nosu a tak je vodili po ulicích. Zнала jednoho rolníka, kterému to udělali. Jmenoval se San sun. Jí se podařilo utéci a skrýt se v horách. Později našla svého muže. Měl rozbitou lebku a byl upálen.

Fenjan

Po bombardování

Li Di-Che, 30letá žena, z ulice Ček-Se Ri číslo 31, vyprávěla, že její muž byl zahradníkem. Když ho Američané přišli zatknout, řekli jí, že vyhladí všechny Severokorejce. Řekla, že v jejich ulici bylo 100 domů a z nich bylo zabito 90 rodin. Ona sama byla zatčena se svými dvěma dětmi, ale když byla převážena z jednoho vězení do druhého, podařilo se jí utéci. Pokusila se dostat do Fenjanu, ale byla chycena a Američané nařídili, aby byla zastřelena; avšak jeden lysinmanovský voják jí dovolil utéci. Vypověděla, že viděla, jak Američané vyhnali na pole zajatce ze severní Koreje, polili je benzínem a za živa upálili.

Kim Suk-Sen, z vesnice Sie-San Ri, vyprávěla, že její děti byly odvedeny a zabity, protože byla aktivní členkou ženské organizace. Také její muž byl zabit. Její 20leté dceři Kim Čun-Dam, která studovala na ošetřovatelku, vrazili do uší hřebíky; na záda jí pověsili buben a nahou vodili po ulici. Pak jí uvrhli do vězení. Američtí vojáci se jí pokoušeli znásilnit, bránila se a byla probodena bodákem. Matka našla její zohavenou mrtvolu, přeseknutou na dvě části.

Kim Suk-sen vypověděla, že americké oddíly po příchodu do města zřídily nevěstinec. Chytali dívky a mladé ženy a násilím je tam odváděli. Svědkyně vypověděla, že krásné dívky brali pro americké a anglické důstojníky, ostatní pro lysinmanovce. Vyprávěla, že zná tři dívky, které byly v tomto nevěstinci a které zůstaly naživu. Ostatní byly zabity. V jejich vesnici bylo 140 domů a bylo tam zabito celkem 240 lidí.

Hvan Ik-Su, 14letá dívka z vesnice San-Čen Ri, vyprávěla, že 7 z 11 členů její rodiny bylo zabito americkými, anglickými a kanadskými vojáky. Ona sama byla zatčena, protože její otec - horník - byl úderníkem. Byla uvězněna s matkou a se svými dvěma bratry. Byla surově zbita. Dívka ukázala členkám komise rány na svých nohou. Pak byla rodina odvedena do kůlny, kterou polili benzínem. Avšak přišli partyzáni a osvobodili je. Mezi partyzány našla dívka jednoho muže, který byl ještě s dvěma jinými s jejím otcem, ale jemuž se podařilo utéci. Tento muž jí vyprávěl, že její otec byl na pěti místech probodnut bodákem a že mu roztříštili hlavu. Jejeho bratra vodili po ulicích s provazem kolem krku a pohřbili ho za živa s pěti jinými oběťmi.

Cestou po provincii Hvan-Hai Do viděly členky komise všude zničená místa a vypálené

vesnice.

Podepsáno všemi členkami komise, které navštívily provincii Hvan-Hai, dne 26. května 1951.

Kapitola IV.

Členky komise Gilette Ziegler (Francie), Fatma ben Sliman (Tunis), Abassia Fodil (Alžír), Li Thi Qué (Vietnam), Ida Bachmann (Dánsko) a pozorovatelka Kate Fleron Jacobson (Dánsko) navštívily města Nampho a Kangse v provincii Jižní Fenjan.

Město Nampho mělo před bombardováním 60.000 obyvatel, z nichž zbylo 50%.

Předseda lidového výboru provincie Jižní Fenjan Sok Čan Nam informoval členky komise o tom, že v Nampho nebyl válečný průmysl; hlavním průmyslem byla výroba skla, textilu, porcelánu, potravin a chemických hnojiv. Třebaže Nampho je přístav u břehu Žlutého moře, nemá velký význam jako přístav ani z hlediska obchodního, ani z hlediska vojenského, protože moře je tu velmi mělké.

Město mělo před válkou 20.000 budov. Nyní jsou téměř všechny zničeny. Zničena je také vyšší technická a zemědělská škola a městské divadlo. V městě bylo 13 nemocnic, označených červeným křížem; přesto byly zničeny zápalnými bombami tak, že jen jednu z nich bude možné obnovit. Z 26 škol zbývají pouze dvě a ze všech kostelů unikl zkáze pouze jediný malý kostel.

Americká okupace trvala v Nampho od 22. října do 5. prosince 1950. Za tuto dobu bylo vypáleno mnoho budov a byly zničeny zásoby potravin. Američané surově ubili 1.511 osob, z nichž více než polovina byly ženy a děti.

Nampho bylo neustále bombardováno, ale nejhroznější bombardování bylo 6. května 1951. Členky komise jezdily po celém městě a zastavovaly se na mnoha místech. Všude viděly téměř úplně zničené domy, krátery od bomb, hromady trosek a sem tam komíny, svědčící o tom, že tu kdysi stály domy. Zbývající budovy jsou značně poškozené. Všude, kde se členky komise zastavily, sbíhali se kolem nich lidé a vyprávěli jim o své nedávné tragédii, jak ztratili nejen domovy, ale i blízké příbuzné, a ukazovali své rány, stopy mučení od Američanů.

Rozvaliny z Fenjanu

Část města .nazývaná Jan-Bon Ri, byla proměněna v hřbitov, jak řekl jeden z těch, kdo přežili. Každá rodina ztratila tři až čtyři, ba i 10 lidí. V této části města, ležící částečně na svahu návrší, nezůstala ani jedna zeď celá, ze stromů zbyly jen spálené, zuhelnatělé kmeny. V téže části města bylo 6. května zabito šestnáct pacientů v nemocnici, která byla podpálena zápalnými bombami. V jiné části města navštívily členky komise nouzovou nemocnici, kde se léčí popálení při náletu. Tato nemocnice je vybudována hluboko pod zemí; je to úzká holá chodba vykopaná ve skále, asi 1,5 m vysoká. Je tam umístěno 17 lůžek. Dne 21. dubna 1951 v poledne bylo bombardováno velké tržiště v Nampho. Bylo zabito 48 lidí a zničeno mnoho potravin. Nyní je tržiště pusté.

Na pokraji kráteru od bomby rozmlouvaly členky komise s obyvatelem města, 42letým Ti Ton-Hva. Řekl: „Zde stával můj dům. Za bombardování v květnu jsem ztratil šest členů své rodiny - ženu, dvě děti a tři příbuzné. My, Korejci, budeme bránit svou vlast a spoléháme se, že Mezinárodní organizace žen bude hájit věc Koreje.“

Jiný obyvatel města, Kim Su-Jon, který ztratil deset členů rodiny, řekl: „Všichni Korejci jsou jako jeden muž. Namohu vyjádřit své city, ale doufám, že mě svět pochopí.“ Ostatní kolem volali: „Pomstít.“

Továrna na umělá hnojivá v Nampho byla z největších továren toho druhu v severní Koreji. Byla bombardována dne 31. srpna 1950 po 6 hodin (od 9 hodin večer do 3 hodin ráno). Bylo zabito 300 z 900 dělníků zaměstnaných v této továrně a tovární budovy byly poškozeny tak, že je nelze opravit.

Členky komise rozmlouvaly s obyvatelem města. Mezi nimi přišly pohovořit děti, 13letá Kim Sun-Ok a 11letý Kim Kvon-Ho, oba ze sirotčince. Vyprávěly, že když Američané okupovali Nampho, pokoušeli se násilím děti pokřtít. Těm, které se tomu bránily, nedávali najíst a mučili je. Před ústupem rozšířili Američané pověsti, že čínští dobrovolníci zabíjejí děti a že Američané svrhnou na severní Koreu atomovou bombu.

Kvon Tai-Son, 44letý muž nebyl členem žádné politické strany, byl před válkou majitelem mlýna a zaměstnával 10 dělníků. Když přišli Američané, zkonfiskovali všechno obilí a před ústupem zničili celé zařízení mlýna. Kvon Tai-Son se dal svést pověstmi rozšířenými Američany a odešel s nimi, když ustupovali. Spolu s jinými obyvatelem města se vydal do města Haidžu, které leží na 38. rovnoběžce. Když se tam shromáždilo mnoho lidí, začali do nich Američané střílet kulometry. Tisíce Korejců tu zahynulo.

Ho Jan-Juk, 46letý protestantský duchovní, vyprávěl členkám komise, že v Nampho bylo 4.500 křesťanů. Ti se také dali svést americkou propagandou. Příslušníci kostela On-Nan Ri byli na příklad mezi 1.500 lidmi, kteří se chystali dne 5. prosince 1950 odplout z Nampho po lodi. Američané do nich začali střílet z moře a z kulometů z letadel. Křesťané se domnívali, že je to omyl a začali zpívat nábožné písně. Ale Američané stříleli dál a zabili 275 osob.

Kim Kvon-Tai, 48letý rolník, byl zatčen proto, že byl členem Rolnického svazu. Američané ho bili do nohou a do rukou a zmučili ho tak, že má zmrzačené prsty na nohou a nemůže již sám chodit. Američané také zbili jeho ženu a jeho dceru. Jeho ženě přerazili nos.

V městě Kangse byla zničena většina budov, mimo jiné velká chlapecká škola. V oblasti Čín-Čun zavraždili Američané za okupace, která trvala od 20. října do 7. prosince, 1.561 osob. Z toho 1384 osob bylo zastřeleno (932 mužů, 452 žen, z toho 454 dětí do 8 let), 57 osob bylo oběšeno (42 mužů a 15 žen), 50 osob za živa pohřbeno (30 mužů, 20 žen), 35 upáleno (32 mužů a 3 ženy). Tyto údaje sdělil členkám komise předseda lidového výboru Li Jan-Suk v přítomnosti asi 40 svědků z řad místního obyvatelstva.

U hromadných hrobů v Sinčenu: Korejská žena pláče spolu s delegátkou z Kuby

Na základě výpovědí mnoha svědků, které členky komise vyslechly, je možno konstatovat, že Američané zatýkali lidi pro tyto „zločiny“: že byli vlastenci, že měli příbuzné v armádě, že byli členy Rolnického svazu nebo jiných demokratických organizací na př. spotřebního družstva, nebo že jejich příbuzní byli členy těchto organizací. Muž, který pracoval před válkou v družstevním obchodě, ukázal členkám komise jizvy s obou nohách, které mu Američané vypálili rozžhavenými železnými pruty.

Ty z 1561 obětí, které nezemřely následkem mučení, odvěkli Američané do hor, kde některé zastřelili a ostatní pohřbili za živa. Brzy po ústupu Američanů byly nalezeny hromadné "hroby. Ukázali je místními obyvatelstvu rolníci, které Američané přinutili vykopat jámy na onom místě. Hromadné hroby byly nalezeny na těchto místech: Tai-Čan Mo, Mu-Jen Ri, Hva-San-Pon, Čan-Tai-Kvan, Čo-Sen-Mjen, Lí-Ka-Mjen a Ton-Kul-Mien.

Doprovázeny předsedou lidového výboru a velkým zástupcem matek, žen, otců a dětí zahynulých obětí, navštívily členky komise hromadné hroby na hoře Tai-Čan Mo. Odsud bylo vidět mnoho hromadných hrobů na okolních kopcích. Obyvatelé vypověděli, že po otevření hromadných hrobů poznali v některých obětech své příbuzné a pohřbili je na jiném místě na druhé straně údolí.

Když místní obyvatelé v prosinci 1950 otevřeli hromadné hroby, zjistili, jakým způsobem Američané zavraždili své oběti. V přítomnosti členek komise byly otevřeny hroby s neidentifikovanými mrtvolami. Nyní 5,5 měsíce po vraždě, není možno určit způsob zabití. Členky komise viděly, že mrtví měli ruce svázané za zády, někteří měli rozbité lebky. Kromě

tohoto tu ležely americké náboje, zakrvácené cáry, chomáče vlasů, kusy provazů, střevice a kusy oděvů. Podle rovných černých vlasů a typických oděvů členky komise snadno poznaly, že oběťmi Američanů tu byli korejští rolníci. Na tomto jediném návrší bylo osm hromadných hrobů. Jeden z nich je dlouhý 80 m, druhý 70 m. Mrtvoly jsou v něm naskládány ve dvou vrstvách. Ostatní hroby jsou mnohem hlubší (asi 5m) a kratší.

Kim Ir Sen, předseda vlády Korejské lidově demokratické republiky, Pak Chen-Jen, ministr zahraničních věcí, Pak Den-Ai, předsedkyně Svazu demokratických korejských žen, Che Den-Suk, ministryně kultury a výchovy, přijímají delegaci. „Budu vám velmi vděčen,“ prohlásil Kim Ir-Sen, „povíte-li celému světu o skutečné situaci v Koreji, o spravedlivém boji korejského lidu. Jsem přesvědčen, že vaše pomoc přispěje k vyhnání interventů z naší země. Korea bude opět svobodná a nezávislá, Korea nebude nikdy kolonií amerických imperialistů.“

Opodál je menší společný hrob, kde Korejci pohřbili 20 dětí, jejichž mrtvoly našli v hromadných hrobech vedle mrtvých matek.

Jedna z žen, které provázely členky komise k hromadným hrobům, 44letá Tan Buk-Ton, vyprávěla, že v tomto hrobě našla mrtvolu svého bratra; seděl s hlavou mezi kolena a ruce měl svázané za zády. Dodala, že co spatřila, když byly hroby otevřeny, bylo tak hrozné, že se na to skoro nemohla podívat; mrtvoly s otevřenými očima, zabitě matky s dětmi na zádech atd.

Jiný z mnoha očitých svědků, 58letý Kim Ki-Sun, vyprávěl členkám komise, že Američané za živa pohřbili jeho syna, snachu a jejich dítě. On sám se skrýval. Sám našel místo, kde byli zakopáni a vyhrabal jejich těla; všichni měli ruce svázané za zády.

Členky komise se tázaly obyvatel, kdo umučil a zavraždil tyto oběti - zda to byli pouze Američané nebo také lysinmanovci. Odpověď zněla: „V tomto kraji byli jen Američané. Oni to udělali.“

V den, kdy členky komise navštívily toto město, byl mnohokrát letecký poplach. Americká letadla létají neustále nad pobřežím, aby zabránila korejským rybářům vyplout na moře. Tak se Američané snaží bránit korejskému lidu, aby si opatřil potravu. Rybářské čluny mohou vyplouvat na moře jen v noci.

Korejští rolníci. Obdělávají pole za noci

V době okupace spálili Američané v této oblasti 15.860 pytlů obilí a při ústupu odvezli s sebou 23.543 pytlů obilí. Američané vybili a snědli všechny dobytek; voly, vepře, všechnu drůbež - kuřata, kachny, ba i koně. Na podzim roku 1950, při sklizni, zničili Američané zápalnými bombami 4.300 ha rýžových polí a 2.100 ha jiných obilných ploch.

Poznámka: V Nampho nebylo možno zapsat adresy místních obyvatel, kteří podali komisi své výpovědi, protože domy a ulice jsou zbořeny. Udali však svá jména, a protože zůstávají v Nampho, není těžké je nalézt.

Podepsáno všemi členkami komise, které navštívily provincii Jižní Fenjan, dne 27. května 1951.

Kapitola V.

Skupina delegátek, a to Liu Ching-yang (Čína), Germaine Hannevard (Belgie), Elisabetta Gao (Itálie) a Miluše Svatošová (Československo), navštívila vesnici Ma Dzon Ri v okrese Mun-Čen v provincii Kanvon, ležící 150 km od Fenjanu a 48 km od Vonsanu, a přístav Vonsan, rovněž provincii Kanvon.

Cestou projížděla delegace městy Fenjan, Kandon a Jandok, která jsou skoro úplně zničená. Město Jantok, proslulé svými horskými zřídly, je nyní proměněno v hromadu rumu a trosek, z nichž ční několik zničených budov, mimo jiné zničená budova střední školy. Za noci viděly členky komise rolníky, pracující na polích, protože za dne je americká letadla ostřelují ze svých kulometů.

Členky komise si povšimly, že všechna pole jsou poctivě obdělána. V Ma-Dzon Ri vyprávěli rolníci členkám komise, že splnili plán jarních prací před stanoveným termínem, ačkoli museli pracovat jen v noci.

V okolí vesnice Ma-Dzon Ri viděly členky komise na svazích hor velké plochy spáleného lesa. Stopy amerických zápalných bomb, shazovaných na hory, lesy, pole a vesnice.

Obyvatelé Ma-Dzon Ri vyprávěli členkám komise, že v noci na 23. května svrhla americká letadla na vesnici tři bomby, které zničily několik domků.

Rolník Kim Sen-Ir vyprávěl členkám toto: „Američané okupovali Ma-Dzor Ri od 14. října do 5. prosince 1950. Obsadili vesnici po pětidenním boji s korejskou lidovou armádou. Aby upevnili svou posici na vesnici, vypálili všechny okolní vesnice a uvěznil v provizorním vězení všechny obyvatele, kteří neutekli do hor. Po několika dnech propustili několik žen, které pak také utekly do hor nebo se skryly v troskách svých domů. Celkem bylo uvězněno asi 500 lidí, z toho bylo 54 lidí zabito, 76 mužů bylo odvezeno do Vonsanu a dosud jsou nezvěstní. Všichni uvězněni byli bití a 20 žen bylo znásilněno. Kim Sen-Ir prohlásil, že Korejci z jihu s Američany byli jen jako tlumočníci, že ve vesnici nebyly lilynmanovské oddíly.

Ve vesnici Ku Ri, vzdálené asi 4 km od Ma-Dzon Ri, hodili Američané ruční granát do krytu, kam utekli obyvatelé vesnice. Při tom bylo zabito 9 starců, žen a dětí.

Po vyhnání nepřítele vykopali obyvatelé vesnice mrtvoly obětí, které Američané ubili, a zjistili, že byly zabity tímto způsobem: 1. vložením výbušného náboje do úst oběti, 2. roztržením hlavy sekerou, 3. pohřbením za živa. Svědky exhumace obětí byli Kim Sen-Ir, jeho přítel Se Vun, bývalý předseda lidového výboru Čon Con-Gol, Jen Če-Han a jiní. Brzy po ústupu svrhli Američané na vesnici zápalné bomby a tak vesnici vypálili. Nejhorší bylo bombardování 15. a 20. prosince 1950. Tehdy byla zabita celá 10členná rodina rolníka Čen Ki-Sona, včetně 7 dětí. Deset osob bylo zastřeleno kulometem z letadla, z toho 4 děti.

Sinyd

Obyvatelstvo žije v provizorních příbytcích

Kim Pu-Čen, 43letá matka čtyř dětí, vyprávěla členkám komise, že Američané pronásledovali a zavírali lidi pod záminkou, že jsou komunisté. Američané zatkli jejího muže, který byl místopředsedou lidového výboru ve vesnici Ko Ri. Ztloukli ho holemi a pažbami pušek a polomrtvého ho odvezli do Vonsanu, kde podlehl ranám a zemřel. Předsedu lidového výboru v téže vesnici za živa pohřbili a jeho starého otce zastřelili.

Kim Pu-Čen také vyprávěla, jak Američané zatkli jako „rudou“ předsedkyni ženské organizace v Ko Ri, 31letou Cen Ma Suk a po dva dny jí znásilňovali.

Čo Ok-Sun, 27letá matka dvou dětí, vyprávěla, že její muž pracoval na poště v Ko Ri, ona sama obdělávala jejich políčko. Američané je oba i s dětmi (mladšímu byl teprve rok) uvrhli do vězení jako „rudou“ rodinu. Ve vězení byli odloučeni. Ča Ok-Sun svého manžela už nespátřila. Byla bita a nedostávala nic jíst. Za několik dní dostala jen podvkrát trochu rýže. Nemohla kojit dítě, které plakalo hladem. Byla odvezena do Vonsanu. Ve vězení viděla, jak Američané každou noc odváděli dívky a znásilňovali je. Po dvaceti dnech vězení byla vysvobozena korejskou lidovou armádou.

Rolnická žena z Ko Ri, 28letá Kan Jon-Han, matka 18měsíčního dítěte vyprávěla komisi, že před příchodem Američanů uprchla do hor. Za několik dní se vrátila, protože se chtěla podívat, co je se sklizní. Téhož dne byla zatčena i se svým dítětem. Když její dítě ve vězení plakalo

hladem, byla bita důtkami. Po čtyři dny byla vězněna izolovaně od ostatních žen, pak jí odvezli do Vonsanu, kde byla vězněna pod zemí. Tam jí osvobodila korejská lidová armáda.

Ve Vonsanu, který je přístavem na břehu Japonského moře a hlavním městem provincie Kanvon, dal předseda strany práce v provincii Kanvon Če Kvan Yol členkám komise tyto informace:

Před válkou měl Vonsan 123.127 obyvatel, nyní má pouze 57.667. Z 27.345 obytných domů a veřejných budov zbývá nyní 9.257, včetně domů více či méně poškozených.

Vonsan byl okupován Američany od 14. října do 9. prosince 1950. Od 9. prosince 1950 do 31. března bylo město bombardováno 275 bombardovacími letadly typu B-29 a 917 bojovými letadly, která svrhla 838 výbušných bomb a ostřelovala z kulometů domy i obyvatele 3.519krát. Za tutéž dobu ostřelovaly válečné lodi město 487krát.

Bylo zabito 498 lidí, z toho 255 mužů, 243 žen, včetně 241 dětí a raněno 518 osob.

Za pobytu členek komise ve Vonsanu bylo město a okolí neustále ostřelováno z válečných lodí. V noci z 23. na 24. května ostřelovaly pak lodi soustavně dvě části města. Podle oficiálních údajů vystřelily za tuto noc 6.752 nábojů a zničily nebo zapálily 65 veřejných budov a 49 obytných domků částečně již poškozených. Bylo zabito 11 lidí, 4 osoby byly těžce raněny a 3 lehce.

Členky komise navštívily městskou čtvrť, která byla té noci ostřelována. Byla to část města ležící v blízkosti rafinerie nafty, která byla již předtím úplně zničena. Členky komise si prohlédly zbytky výbušných, zápalných a trhavých nábojů.

Z domků zbývaly v této čtvrti jen hromady rumu, pokryté vrstvou doutnající spálené slámy. Právě před příchodem členek komise tu pohřbili matku, která uhořela v domku se svými dvěma dětmi. Hrob byl otevřen a členky komise viděly zuhelnatělou mrtvolu této ženy v rohoži, v níž jsou Korejci pohřbíváni.

Většina obyvatel, kteří se za ostřelování skryli v krytech, pracovala na odklizení trosek. V době, kdy si členky komise prohlížely tuto čtvrť, byl třikrát letecký poplach, takže byly donuceny se uchýlit do krytů, vykopaných ve svahu. To je nyní jediné obydlí těchto nešťastných lidí.

Členky komise navštívily takové „městečko“ Čun-Čon Ri; místo obydlí jsou tu jen sklepy vykopané ve svazích roklin. Vchody do obydlí jsou zamaskovány větvemi, protože obyvatelé se obávají, aby je neobjevili američtí letci a neostřelovali je z kulometů.

Kvon Čin-Li, předsedkyně Demokratického svazu korejských žen v provincii Kanvon, podala členkám komise tyto oficiální informace:

„Bombardování města Vonsanu začalo počátkem července 1950. Kromě četných obytných domů byly zničeny tyto veřejné budovy:

1. 13. července 1950 dělnický rekreační dům, kde bylo zabito 168 dělníků, Třináctá národní škola, ústřední nemocnice, nemocnice Červeného kříže, kde byla zabita vedoucí ošetřovatelek, a První nemocnice, kde byli zabiti tři nemocní a dvě ošetřovatelky.

2. 13. srpna 1950 bombardovalo 8 letadel typu B-29 učitelský dům a železniční dílny, kde zahynulo více než 100 dělníků.

3. 15. srpna 1950 byla bombardována rafinerie nafty (později úplně zničená) a loděnice.
4. 13. září 1950 zničena Třetí dívčí střední škola a ústřední divadlo.
5. 25. ledna 1951 zničena městská knihovna

Ve Vonsanu nezůstala ani jedna střední škola, ani jedna nemocnice. Děti jsou vyučovány v malých skupinách; učitelé přicházejí postupně do různých částí města a vyučují zde děti.

Fenjan

Dítě ztratilo matku. Příbytek? Díra pod zemí, jak je vidět vpravo

V okresech provincie Kanvon, který leží poblíž 38. rovnoběžky, nezůstal ani jeden obyvatelný dům. V celé provincii bylo od 25. června 1950 do 31. března 1951 zabito 2.298 žen a 2.292 dětí, 676 dětí ztratilo oba rodiče.

O zvěrstvech spáchaných Američany se za okupace provincie, která trvala od 9. října 1950 do 11. prosince 1950, podala Kvon Čin-Li členkám komise tyto oficiální informace:

„V městě Čelvon bylo zabito 1.500 obyvatel, z toho 130 pohřbeno za živa v krytu.

Ve vesnici Kalma Ri, okres Kalma, oblast Čelvon, byli rolník Om Džon-Ho, jeho žena a jeho děti probodeni bodáky.

Ve vesnici Sa-Ki, okres Čelvon, oblast Čelvon, pohřbili Američané před ústupem mnoho lidí za živa, mezi nimi též tříleté dítě, které bylo ještě živé, když byl hrob po osvobození otevřen.

Ve vesnici Ok-Ton Ri, oblast Pjonkan, zatkli Američané 23letou snachu rolníka Se Don- Čo, těhotnou v 8. měsíci. Svlékli jí do naha, ukazovali jí tak obyvatelstvu vesnice a pověsili ji za ruce na strom. Pak jí rozřízli břicho a vyndali dítě.

Ve vesnici Mi-Hion Ri, okres Anpjen, odvedli Američané tři ženy, příslušnice rodiny rolníka Sho Jon-Su, do krytu a chtěli je znásilnit. Když se ženy bránily, uřezali jim Američané prsy a vrazili jim žhavé železo do pochvy.

Čo Ok-Li, 42letá žena, žijící ve Vonsanu, ulice Pon-Son, byla znásilněna 14 americkými vojáky. Žije dosud, je velmi těžce nemocna. Nyní bydlí ve vesnici Po-Kok Ri.

Kim Hyo Sum, 32letou, zatli Američané 3. listopadu i s jejím dítětem. Svlékli jí do naha, probodli jí břicho bodákem a zastřelili. Její šestiměsíční dítě zemřelo hladem vedle mrtvé matky.

V provincii Kanvon znásilnili Američané a lisymanovci celkem 2.903 žen.“

Členky komise rozmlouvaly také s očitými svědky a zapsaly si jejich výpovědi.

Čen Kyen-Hoa, 49letá misionářka protestantské církve, vyprávěla členkám komise, že Američané přišli jednou v noci a odvedli její snachu, 25letou Jun Sun-Dze; posadili jí do vozu s dvěma lehkými dívkami. Jun utekla z vozu do rýžových polí, byla však chycena, znásilněna a zastřelena. Bratr této misionářky Čen čun Kvan i jeho žena Pak Kyen-Ryel byli zastřeleni kulomety z amerických letadel. Nejprve žena, dne 24. prosince 1950, a pak muž, dne 29. prosince 1950. Čen Kyen-Hoa se nyní stará o 6 sirotků, dětí svého bratra.

Si Jen-Ok, 46letá rolnická žena z ulice Kien-San ve Vonsanu, vyprávěla toto; její 25letá snacha, těhotná v 9. měsíci, byla zatčena dne 18. listopadu 1950, protože byla předsedkyní ženské organizace ve své čtvrti. Byla zbita jako „rudá“. Po pěti dnech vězení jí dva Američané a jeden lisymanovec vyvedli na náměstí. Vrazili jí tyč do pochvy a zabili dítě v jejím těle. Žena ovšem také zemřela. Očití svědci, kteří byli donuceni s ostatními přihlížet, byli Lin Pek-Man a Kim On-Jo. Syn Si Jen-Ok a manžel zavražděné ženy, 26letý Pak Čan-Ju, byl rovněž zatčen, zbit a postřelen na hlavě a na nohou. Rodina ho našla v lese, kde ho Američané nechali ležet, domnívajíce se, že je mrtev. Je doposud upoután na lůžko.

Kim Son-Hi, 55letá žena z Vonsanu, vyprávěla členkám komise, že 21. listopadu vniklo pět Američanů do domu muže jménem Sin Bok-Kin, který je křesťan a vdovec. Doma byly jen tři jeho dcery. Američané začali znásilňovat nejstarší dívku, 21letou Sin Hya-Sun před očima dvou menších děvčátek. Dívky vyběhly z domu a volaly o pomoc. Když se začali sousedé sbíhat, zastřelili Američané obě děvčátka. Sin Hya-Sun za tři dny nato zemřela.

Li Kum-Sun, 38letá rolnická žena, členka Demokratického svazu korejských žen ze Se-Don Ri ve Vonsanu, vyprávěla, že byla zatčena 25. října 1950 se svým měsíčním dítětem a odvezena do Kalma Ri ve Vonsanu. Každou noc, kdy byla odváděna k výslechu, byla bítá do zad a do břicha. Dne 10. listopadu byla propuštěna. Za pět dní nato zemřelo její dítě. 20. listopadu byl zatčen její muž. Po 7 dnech mučení byl odvezen z Vonsanu. Po osvobození se Li Kum-Sun vydala hledat svého muže a našla jeho mrtvolu v údolí u Čun-Čen Ri, okres Sevon, oblast Anpjen, na břehu řeky, mezi 39 mrtvolami korejských vlastenců. Všichni měli ruce spoutány za zády a byli střeleni do levého oka.

Podepsáno všemi členkami skupiny, které navštívily provincii Severní Kanvon, dne 26. května 1951.

Kapitola VI.

Severní část Korejské lidově demokratické republiky navštívily tyto členky komise: Hilde Cahn (Německá demokratická republika), Lilly Wächter (Západní Německo), Bai Lang (Čína) a Trees Soenito-Heyligers (Holandsko).

Navštívily města Kaičen, Hičen, Kange a Mampo. Po celé cestě neviděly členky ani jedno nezničené město a neviděly téměř vesnice, která by zůstala neporušena. Na cestě z Fenjanu do Kaičenu leží čtyři malá města, která jsou skoro úplně zničena. Všechny kamenné a ostatní budovy jsou úplně zničeny. Rolnická obydlí ve vesnicích jsou vypálena.

Členky komise viděly šest lesních požárů; dvakrát- jednou mezi Fenjanem a Kaičenem, po druhé mezi Hičenem a Kaičenem - byly lesy zapáleny před jejich očima. Podvkrát slyšely členky komise letadlo, pak viděly plameny u země a hned nato vzplanul oheň, který se rychle šířil. Bylo vidět, jak začínají hořet větve stromů. Cestou viděly členky komise na svazích mnoho černých, vypálených lesů.

Okres Kaičen se skládá z města Kaičenu a z pěti vesnic. Tento okres leží v severní části provincie Fenjan Nam Do.

Předseda tamějšího lidového výboru Kim Ben-Ho dal členkám komise tyto informace:

„Dne 21. října 1950 byl Kaičen okupován 26. a 27. obrněnou divisí armády USA, posílenou oddíly jiných zemí, které se účastní války. Zdůraznil zejména, že tam byli anglické, australské, kanadské a turecké oddíly a několik set lisymanovců, celkem asi 80.000 až 90.000 mužů. Okupace trvala asi 40 dní.

V okrese Kaičen nezůstalo ani jedno místo neporušeno. Tento okres měl 13.000 domů; z toho bylo zničeno více než 6.500, většinou bombardováním nebo byly vypáleny, když nepřátelé ustupovali. Ostatní domy jsou také poškozeny.

Před červnem 1950 bylo v okrese 7.600 volů a krav, po ústupu nepřátel jich zůstalo jen 2.200. Ze 7.800 vepřů zůstalo jen 300. Z více než 100.000 slepic a kuřat zbylo jen 1.000.“

Kim Ben-Ho zdůraznil, že třebaže Američané téměř vybili tažný dobytek a třebaže většina mužů bojuje v lidové armádě, skončily ženy jarní setí o tři týdny dříve než loni.

V Kaičenu, dokud nebyl zničen, byla jedna vysoká škola, 6 středních škol, 31 národních škol, knihovna, divadlo a 13 nemocnic a klinik. Všechny tyto budovy byly zničeny a není je možné znovu vybudovat, protože město je neustále bombardováno.

V okrese Kaičen žilo více než 80.000 obyvatel, z toho 80% rolníků. Nyní žije v okrese asi 60.000 lidí roztroušeno po venkově. Američané zabili, zastřelili, ubili, nebo za živa upálili 1.342 lidí. Pokud je známo, bylo znásilněno více než 800 žen, ovšem mnohé se stydí o tom mluvit. Členky komise se otázaly Kim Ben-Ho, zda ví jistě, že tyto zločiny spáchali Američané. Odpověděl, že ví, že to spáchali Američané a ne jiní vojáci.

Jako příklad uvedl tento příběh: Za okupace byl on sám vůdcem partyzánů. Mezi partyzány byl známý organisátor, 31letý Kim Ke-Sun. Ten ztratil celou svou rodinu. Američané zatkli jeho ženu Ri Hoak-Sil, která byla těhotná, a vyslýchali ji, kde je její muž. Když odmítla vypovídat, mučili jí; uřízli jí levou ruku, pak pravou nohu, nakonec jí rozřízli břicho a vyndali plod z matčina těla. Poté zavřeli jejich čtyři děti v domě a upálili je. Když se Kim Ke-Sun vrátil, našel jejich mrtvoly a dověděl se od sousedů, co se stalo.

Ri Džin-Hjen, žena bydlící v Kaičenu, ulice Ma-Djan Ri číslo 20, vyprávěla členkám komise toto: Její mladší sestra byla vyznamenána vládou jako vzorná rolnice; byla též funkcionářkou ženské organizace. Když se blížila americká vojska, naléhala Ri na svou sestru, aby s ní uprchla, ale sestra jako funkcionářka nechtěla opustit své místo. Ri tedy odešla sama se svými dětmi i s dětmi své sestry. Když mladší sestra dlouho nepřicházela, Ri se vrátila s osmiletým synkem, aby zjistila, co s ní je. Její sestra byla nahá přivázaná ke stromu a vyslýchána o svém muži a o své organizaci. Když odmítla vypovídat, Američané ji mučili elektřinou. Osmiletý hošík se v návalu zuřivosti vrhl na vojáky a ti ho zastřelili. Mladá žena byla mučena po několik dní a Američané nutili obyvatelstvo, aby se na to dívalo. Nakonec svou oběť zastřelili.

Ri Džin-Hjen byla rovněž zatčena, ale nehlásila se ke své sestře, a tak si zachránila život. Ri řekla členkám komise, že viděla ještě mnoho zločinů, že příběh její sestry je pouze jedním z nich. Vyprávěla, že Američané chytali mladé ženy a dívky a odváželi je ve svých jeepech do nevěstinců. Ri a jiné mladé ženy unikly tomuto osudu, protože si začernily tváře popelem a oblékaly se jako staré ženy.

V městě Kaičenu, které je skoro úplně zničeno, viděly členky komise mimo jiné jednu z vybombardovaných nemocnic, na jejíž střeše je dosud vidět znak Červeného kříže.

Předsedkyně tamější ženské organizace sdělila členkám komise, že v městské čtvrti s malými obytnými domky bylo zabito asi 500 lidí a jejich domky vypáleny.

Kolem členek komise se shromáždilo mnoho žen a děti a všechny je naléhavě žádaly, aby vyslechly jejich příběh. Některé byly velmi rozrušeny, plakaly a držely členky komise za ruce a šaty. Avšak nebylo kdy vyslechnout je všechny. Členky komise si zapsaly tyto údaje:

Ča Ju-Suk, stará žena, vyprávěla, že když přišli Američané, byl její syn, který bojoval v korejské lidové armádě a byl raněn, u ní doma v uniformě. Američané ho zastřelili před jejíma očima.

Kim I-Suk, mladá žena, vyprávěla, že její muž, vedoucí Rolnického svazu, byl zabit. Uprchla s dítětem na zádech. Američané ji chytili, mrštili s dítětem o zem a rozdupali je.

O I-Bon vyprávěla, že její 28letou dceru Kim Jun-Džu znásilnilo několik Američanů a pak jí utopili.

Ri Sun-Sil, mladá žena, byla po dvanáct dní vězněna zcela nahá v místnosti, kde bylo mnoho amerických vojáků.

Kim Ryon-Nje, 20letá žena z Kaičenu, Buk Bu-Myen, vyprávěla, že jí Američané zabili bratra a švagrovou.

Hon Jun-Bok, 37letá žena z Kaičenu, ulice Hjen Ryon číslo 1, vyprávěla, že jí zastřelili muže.

Kim Ryon-Sil, 34letá žena z Kaičenu, Ryan Hen číslo 472, vyprávěla, že jí zabili syna.

Rim Un-Džu, 30letá žena z Kaičenu, Čun Hun Ri číslo 57, vypráví, že jí zabili jejího muže.

Čo Sen-Čo, 34letá žena z Kaičenu, Sen-Po Ri, vypráví, že Američané zastřelili jejího muže.

Když si členky komise prohlédly město, které je, až na několik domů, téměř srovnáno se zemí navštívily sirotčinec za městem, kde je ubytováno 48 dětí. Všechny děti byly nalezeny ve městě po bombardování. Je tu šestiletý hošík, který pro zranění při bombardování přišel o sluch a řeč Jeho jméno a jména jeho příbuzných nebyla dosud zjištěna.

V Kaičenu hovořily členky komise také s Ri Sen-Sil, předsedkyní Demokratického svazu žen z jedné vesnice ležící severně od Kaičenu. Vyprávěla, že v jejich vesnici se před několika týdny spustilo hloubkové letadlo a ostřelovalo z kulometu tři rolníky pracující na polích. Dva muži byli zabiti, třetí těžce raněn. Byli také zabiti jejich tři voli.

Město Kange leží v provincii Dja-Kan Do. Předseda lidového výboru této provincie, Li Čou-Sen, dal členkám komise tyto oficiální informace: „Dja Kan-Do je nejsevernější provincie Koreje a je řídko obydlena. Obyvatelé se zabývají hlavně zemědělstvím. Nepřítel obsadil jen část této provincie.

Lidová vláda této provincie se snaží ze všech sil pomáhat evakuovaným, ale není snadné opatřit všem potravu a přístřeší. Obtíže jsou ještě zvětšovány tím, že americká letadla zabíjejí svými kulometry lidi, ubírající se na sever, i dobytek na polích a cestách.“

Město Kance mělo 40.000 obyvatel. Byly tu dva učitelské ústavy a vyšší lesnická škola, vyšší dívčí škola, dvě střední školy, čtyři národní školy a dvě divadla. Všechny tyto budovy byly zničeny kromě chlapecké střední školy, která dosud stojí, ale je též poškozena, přestože měla na střeše červený kříž.

V městě byly dva protestantské a jeden římsko-katolický kostel, Konfuciov chrám a kostel Čendoge. Všechny kostely byly zničeny. Obyvatelé města vyprávěli členkám komise, že křesťané zprvu při bombardování utíkali do kostelů, protože si mysleli, že Američané nebudou bombardovat kostely.

Ale americká letadla bombardují nejen město Kange, ale i nejmenší rolnická obydlí v horách a podpalují je.

Město Kange bylo velmi těžce bombardováno a téměř zničeno 12. prosince 1950. Americká letadla shazovala hlavně zápalné bomby a pak časované bomby, které vybuchovaly v různých intervalech, některé až 20 dní po svržení. Počátkem února bylo město, téměř již zničené, znovu těžce bombardováno. Tentokrát byly svrženy hlavně časované bomby, takže obyvatelé se po 20 dní neodvažovali vrátit se do města členky komise byly informovány o tom, že dva objekty ve městě, které snad jediné mohly být považovány za vojenské cíle, a to železnice a nádraží, byly zničeny již 9. října 1950.

Členky komise si prohlédly město, které je téměř úplně zničeno. Setkaly se také s chirurgem dr. Baik Ki-Dje, který jim vyprávěl, že městská nemocnice, která měla na střeše znak červeného kříže, byla zničena 12. prosince 1950. Avšak již předtím, než byla bombardována, ostřelovala americká letadla z kulometů znak červeného kříže na její střeše.

Po bombardování dne 12. prosince 1950 ošetřil dr. Baik sám více než 100 raněných. Po bombardování v únoru 1951 viděl sám přes 200 zabitých. Dr. Baik prohlásil také, že viděl, jak

americká letadla bombardovala obydlí rolníků. Vyprávěl na příklad, že byl bombardován domek rolníka Pak Hu-Ryona a bylo zabito 10 lidí, kteří byli uvnitř.

Členky komise se tázaly dr. Baika, jak vláda zabraňuje vzniku epidemií. Odpověděl, že se provádí rozsáhlé očkování látkami, které do Koreje posílají spřátelené země.

Členky komise rozmlouvaly v Kange se třemi rolnickými ženami, které slyšely, že komise přijela do města, a přišly jim poděkovat. Jedna z nich řekla: „Ztratila jsem muže a dvě ze svých čtyř dětí. Pomstím je tím, že budu pracovat, aby naše lidová armáda měla vše, co potřebuje, aby mohla vyhnat Američany, a pak budeme mít zase mír.

Město Mampo leží na hranicích Koreje a Číny.

Předseda lidového výboru Li sdělil členkám komise, že město mělo 12.700 obyvatel. Byl tu pouze lehký průmysl zhotovující výrobky za dřeva a textilie. Mampo bylo dvakrát těžce bombardováno. 12. listopadu 1950 bylo téměř úplně zničeno. Členky komise procházely mezi troskami a viděly množství úlomků zápalných bomb. 7. prosince 1950 Američané znovu bombardovali město, téměř úplně zničené. Tehdy bylo zabito více než 350 lidí, kteří žili ve sklepích a v podzemních děrách mezi troskami. Byly shazovány zápalné a výbušné bomby. Členky komise viděly krátery od bomb, hluboké asi 7 metrů.

V Mampo bylo mnoho význačných budov. Členky komise viděly trosky velké školní budovy a divadla. Zde, stejně jako v jiných městech, žijí lidé v děrách pod zemí. Členky komise navštívily jedno takové obydlí. Byl to zbytek sklepa, úplně temný. Žijí tu dvě malé děti, menší dvouleté, se svým 13letým bratrem, který se o ně stará. Členky komise se od něho a od sousedů dověděly, že jejich otec je železničním dělníkem. Matka byla zabita při bombardování 7. prosince 1950. Předseda Li vyprávěl členkám komise, že lidová armáda pečuje především o děti, které nemají nikoho, kdo by se o ně staral.

Podepsáno všemi členkami skupiny, které navštívily města Kaičen, Hičen, Kange a Mampo, dne 27. května 1951.

ZÁVĚR

Na základě pozorování, provedených členkami komise v různých částech Koreje, došla komise k těmto závěrům:

Američtí okupanti nemilosrdně a methodicky usilují o vyhubení korejského lidu, což odporuje nejen zásadám lidskosti, nýbrž i pravidlům vedení války, jak byla definována na př. v haagské a ženevské konvenci. Děje se to:

a) soustavným ničením potravin, zásob potravin a potravinářských průmyslových podniků. Lesy a úroda jsou soustavně podpalovány zápalnými bombami, ovocné stromy jsou fičeny a rolníci, pracující na polích, jsou zabíjeni i s dobyt看em kulometry z hloubkových letadel. Tak se pokoušejí vyhladovět všechen korejský lid;

b) soustavným ničením měst, vesnice, třebaže mnohá z nich ani při největší fantasmii nemohou být považována za vojenské cíle nebo průmyslová střediska. Cílem tohoto soustavného ničení je zřejmě úsilí především morálně podlomit korejský lid a za druhé vyčerpat ho fysicky. Za těchto neustálých náletů jsou úmyslně ničena obydlí, nemocnice, školy atd. I města, která již byla proměněna v hromady popele a kde jsou zbylí obyvatelé nuceni žít v děrách pod zemí, jsou neustále bombardována;

c) soustavným používáním zbraní zakázaných mezinárodními konvencemi proti poklidnému obyvatelstvu, t. j. používáním zápalných, benzinových, napalmových a časovaných bomb a neustálým ostřelováním civilního obyvatelstva z hloubkových letadel;

d) bestiálním vražděním korejského obyvatelstva. V oblastech, které byly dočasně okupovány americkými a lisymanovskými vojáky, byly v době okupace umučeny, ubity, upáleny, nebo za živa pohřbeny celé rodiny, od starců až po malé děti. Tisíce lidí zahynulo hladem a zimou v přeplněných věznicích, kam byli uvrženi bez jakékoli obžaloby, bez vyšetřování, bez soudu, a aniž byl nad nimi vynesena rozsudek.

Toto hromadné mučení a vraždění překonává zločiny spáchané hitlerovskými nacisty v dočasně okupované Evropě.

Výpovědi všech dotazovaných civilních obyvatel svědčí o tom, že téměř všechny tyto zločiny byly spáchány buďto americkými vojáky a důstojníky, nebo na rozkaz amerických důstojníků. Plnou odpovědnost za tato zvěrstva má tedy nejvyšší velení v Koreji, t. j. generál Macartur, generál Ridgway a ostatní velitelé intervenčních vojsk, která se nazývají vojsky OSN. Třebaže tato zvěrstva byla spáchána na rozkaz velících generálů, jsou za ně plně odpovědní vlády, které poslaly své oddíly do Koreje, a jejichž zástupci v OSN hlasovali pro válku v Koreji.

Komise vyslovuje své přesvědčení, že ti, kdo jsou odpovědní za zločiny spáchané na korejském lidu, budou označeni za válečné zločince, jak bylo definováno ve Společném prohlášení z roku 1943, a budou postaveni před soud všemi národy světa, jak bylo definováno v témž prohlášení.

Komise vyživá národy celého světa ve jménu lidskosti, aby usilovaly všemi možnými prostředky o okamžité skončení války v Koreji a o okamžité odvolání cizích vojsk z Koreje.

Komise rovněž vyživá všechny národy světa, aby organisovaly pomoc korejskému lidu, kterému hrozí hlad a nemoci, vyvolané bestiálními zločiny, spáchanými americkými intervenčními vojsky na korejském území.

Komise žádá Mezinárodní demokratickou federaci žen, aby poslala tento dokument vládám všech zemí na světě, a to bez rozdílu, jsou-li členkami federace nebo ne, Světové radě míru, všem organisacím bojujícím za mír, všem humanitárním organisacím a veřejným činitelům, kteří hájí věc míru, bez rozdílu jejich politického, nebo náboženského smýšlení.

Komise naléhavě žádá MDFŽ, aby dokument Mezinárodní ženské komise pro vyšetření zvěrstev spáchaných americkými a lisymanovskými vojsky v Koreji poslala Organisací spojených národů.

Zpráva byla sestavena v pěti jazycích: korejsky, čínsky, anglicky, francouzsky a rusky.

Předsedkyně komise:	Nora K. Rodd (Kanada)
Místopředsedkyně:	Liu Chin-yeng (Čína)
	Ida Bachmann (Dánsko)
Sekretářky:	Miluš Svatošová (Československo)
	Trees Soenito-Heyligers (Holandsko)

Členky komise:	Monica Felton (Anglie)
	Marija Ovsjannikova (SSSR)
	Bai Lang (Čína)
	Li K eng (Čína)
	Gilette Ziegler (Francie)
	Elisabetta Gallo (Itálie)
	Eva Priester (Rakousko)
	Germaine Hannevard (Belgie)
	Hilde Cahn (Německá demokratická republika)
	Lilly Wächter (Západní Německo)
	Li Thi Qué (Vietnam)
	Candelaria Rodrigues (Kuba)
	Fatma ben Sliman (Tunis)
	Abassia Fodil (Alžír)
	Leonor Aguiar Vazquez (Argentina)

PŘEDSEDOVI VALNÉHO SHROMÁŽDĚNÍ OSN PŘEDSEDOVI RADY BEZPEČNOSTI SEKRETARIÁTU ORGANISACE SPOJENÝCH NÁRODŮ

Na zasedání v Sofii dne 21. června 1951 vyslechl výkonný výbor Mezinárodní Demokratické federace žen zprávu Mezinárodní komise žen pro vyšetření zvěstev amerických a lísynmanovských vojsk v Koreji. Komise byla v Koreji ve dnech 16.-27. května 1951 a předložila výzvu, jejíž text Vám byl poslán 11. června 1951.

Výkonný výbor projednal všechny dokumenty, jež komise shromáždila na místě. Mezi těmito dokumenty jsou fotografie hrobů, jež byly otevřeny v přítomnosti členek komise a v nichž byli nalezeni za živa pohřbeni muži, ženy i děti.

Výkonný výbor si prohlédl fotografie budov a jeskyní, v nichž byly mučeny a za živa upalovány celé rodiny, a fotografie měst a vesnic bombardováním úplně zničených.

Na zasedání výkonného výboru byly také předloženy mučící nástroje, jichž Američané používali ke krutému mučení mužů, žen i dětí.

Fotografie pořídila sama komise. Komise ručí za autentičnost nástrojů a dokumentů.

Výkonný výbor vyslechl projevy členek komise, jež se účastnily zasedání a jež jednomyslně potvrdily skutečnosti, obsažené ve zprávě komise. Výkonný výbor vyslechl také projevy zástupců čtřinácti zemí, kteří navštívili Koreu, aby prokázali svou solidárnost

s korejským lidem a kteří byli rovněž přímými svědky ničení a ukrutností, spáchaných vojsky agresorů v Koreji.

Všechny osoby, jež potvrzují zvěrstva amerických interventů, požívají velké autority ve svých zemích a plné důvěry žen v jiných zemích.

Na základě výpovědí a nezvratných důkazů komise prohlašuje výkonný výbor Mezinárodní demokratické federace žen, jež ve svých řadách sdružuje přes 91 milionů žen, že tyto zločiny, směřující k vyhlazení korejského lidu, spáchala hlavně americká vojska za účasti anglických, kanadských, tureckých a jiných vojsk pod vlajkou Organizace spojených národů.

Výkonný výbor jednomyslně podporuje sekretariát Mezinárodní demokratické federace žen, který poslal zprávu komise předsedovi Valného shromáždění OSN, předsedovi Rady bezpečnosti a sekretariátu OSN se žádostí, aby tento dokument byl projednán v uvedených orgánech OSN.

Výkonný výbor žádá OSN:

1. aby okamžitě zastavila bombardování korejských měst a vesnic;
2. aby odvolala veškerá cizí vojska z Koreje a dala korejskému lidu možnost, aby sám rozhodl o svém osudu a urovnal své vnitřní záležitosti;
3. aby urychlila pokojné urovnání korejské otázky cestou vytyčenou v usneseních Světové rady míru.

Výkonný výbor žádá, aby osoby odpovědné za zločiny, spáchané na korejském lidu, zvláště pak generálové MacArthur a Ridgway, byli prohlášeni za válečné zločince ve smyslu spojenecké deklarace z roku 1943 a podle téže deklarace postaveni před soud národů.

Jménem všech žen, všech matek žádáme Vás, pane předsedo, abyste předložil tyto dokumenty k projednání Valnému shromáždění Organizace spojených národů, aby se všichni její členové seznámili s fakty obsaženými v těchto dokumentech, aby nikdo nemohl ignorovat význam těchto dokumentů, aby si každý uvědomil svou odpovědnost před dějinami. Doufáme, že k našemu požadavku bude přihlédnuto a že delegace Mezinárodní demokratické federace žen bude připuštěna na zasedání Valného shromáždění OSN, že bude jednáno o této otázce. Delegace může předložit dokumenty a věcné důkazy.

Prosím Vás pane předsedo, abyste co nejdříve na náš dopis odpověděl. Chtěli bychom Vám rovněž oznámit, že podle našeho přesvědčení jsou tyto dokumenty tak závažné a zákrok OSN tak nezbytný, že považujeme za nutné rozeslat zprávu komise, dokumenty a text tohoto dopisu vládám, Světové radě míru, všem mezinárodním demokratickým organizacím - organizacím právníků, novinářům, odborům, mládeži, všem organizacím žen, tiskovým orgánům a všem osobám, jimž je blízká obrana lidských práv a udržení míru.

Přijměte ujištění o naší hluboké úctě.

Za výkonný výbor Mezinárodní demokratické federace žen předsedkyně Mezinárodní demokratické federace žen

Eugénie Cottonová

21. června 1951

V. ZASEDÁNÍ VÝKONNÉHO VÝBORU MEZINÁRODNÍ DEMOKRATICKÉ FEDERACE ŽEN Sofie, 20. – 24. června 1951

Ve dnech 20.-24. června se konalo v Sofii, v budově bulharského Národního shromáždění, 5. zasedání výkonného výboru Mezinárodní demokratické federace žen.

Zasedání výkonného výboru projednalo tyto body

1. Zprávu komise Mezinárodní demokratické federace žen, která navštívila Koreu, aby tam vyšetřila zvěrstva, spáchaná americkými interventy.
2. Účast Mezinárodní demokratické federace žen a jejích národních organizací v kampani za uzavření Paktu míru mezi pěti velmocemi.
3. Průběh příprav k Mezinárodní konferenci na obranu dětí.

Referát k prvnímu bodu jednání přednesla předsedkyně komise Mezinárodní demokratické federace žen pro vyšetření zvěrstev americko-anglických interventů v Koreji, Nora Katieen Rodd (Kanada).

V diskusi k referátu promluvili: Liu Chin-Yang (Čína), Anna Lungu (Rumunsko) Stanislaw Zawadecka (Polsko), Candelaria Rodriguez (Kuba), Pak Den-Ai (Korea), Irene Falcón Španělsko), Edith Hoschek (Rakousko), Nel Boedewyn (Holandsko), Emilienne Brunfaut Beigie), Agnete Olsen (Dánsko), Gisele Joannes (Francie), Zinajida Gagarina (SSSR).

Na návrh představitelky Indie Gity Benerdží přijalo zasedání jednomyslně resoluci, v níž stanovilo pro všechny národní organizace Mezinárodní demokratické federace žen konkrétní akční program, zaměřený k tomu, aby byly nejširší masy žen všech zemí světa vyburcovány do akce proti americké intervenci v Koreji.

Zasedání výkonného výboru přijalo jednomyslně návrh italské delegace, aby byl zaslán zvláštní dopis předsedovi Valného shromáždění OSN, předsedovi Rady bezpečnosti a sekretariátu spojených národů.

V souvislosti s persekucí Monicy Feltonové, členky mezinárodní komise žen, jež navštívila Koreu, se strany anglických úřadů, usnesla se zasedání výkonného výboru na uvolání k anglickému lidu, v němž vyživá anglické ženy i muže k nejširšímu protestu proti všem obviněním a pohrůzkám, jimž je Monica Feltonová vystavena.

Kromě toho byl ze zasedání poslán dopis ministerskému předsedovi Velké Británie Atleemu, v němž výkonný výbor protestuje proti persekuci Monicy Feltonové v Anglii. Další dopis byl zaslán kanadskému ministerskému předsedovi Saint - Laurentovi se žádostí, aby bylo zastaveno jakékoliv zastrašování vůči paní Roddové, předsedkyni Mezinárodní komise žen při vyšetření zvěrstev americko-anglických interventů v Koreji, a aby jí bylo dáno plné demokratické právo mluvit o tom, co viděla. Jakékoli pronásledování a zastrašování členek této komise považuje zasedání za pokus o potlačení pravdy a schvalování zločinů americko-anglických interventů, spáchaných v Koreji.

Referát k druhému bodu jednání přednesla předsedkyně Mezinárodní demokratické federace žen Eugénie Cottonová.

V diskusi v této otázce promluvily: Li Te-Čuan (Čína), Elli Schmidt (Německá Demokratická republika), Dolores Ibarruri (Španělsko), Sarah Pascuaí (Kuba), Edit Hoschek (Rakousko), Constanta Craciun (Rumunsko), Edwarda Orlowska (Polsko), Andrea Andreen (Švédsko), Erzsebeth Vas (Maďarsko), Nahid Sina (Irán), Friedel Letwohn (Západní Německo), HeM Lainoo (Finsko), Anžka Hodinová-Spurná (Československo), Leonor Aguiar Vazquez (Argentina), Emilienne Brunfaut (Belgie), Nel Boedewyn (Holandsko), Francoise Leclercq (Francie), Nina Popova (SSSR), Fiorella della Seta (Itálie), Beatrice S. Johnson (USA), Avra Fartsajidu (Řecko), Gita Benerdži (Indie), Maria Maddalena Rossi (Itálie) a Quibrie Cui (Albánie).

Zasedání jednomyslně schválilo resoluci o účasti Federace a jejích národních organizací v kampani za uzavření Paktu míru mezi pěti velmocemi a schválilo „Provolání k ženám celého světa“.

Referát k třetímu bodu jednání o postupu příprav k Mezinárodní konferenci na ochranu dětí přednesla zástupkyně Itálie, tajemnice Mezinárodní demokratické federace žen, Carmen Santi.

V diskusi k referátu promluvily: Edith Hoschek (Rakousko), Rada Todorowa (Bulharsko), Magda Joboru (Maďarsko), Cécilie Burgos (Belgie), Erna Luzius (Západní Německo), Luciana Viviani (Itálie), Naděžda Parfjonova (SSSR), Natalia Scurtu (Rumunsko), Elli Alexiu (Řecko), Justina Alvarez (Kuba), Pierrette Fornelli (Francie), Eugenie Pragnerowa (Polsko), Anna-Lisa Mantykoski (Finsko), Bai Lang (Čína), Gita Benerdži (Indie), Nordžen Lham (Mongolská lidová republika), Nahid Sina (Irán), Elsa Bergamacci (Itálie), Vera Ljuičová (Jugoslávie), Maria Bemetičová (Terst).

Zasedání výkonného výboru přijalo jednomyslně resoluci o postupu příprav k Mezinárodní konferenci na obranu dětí, kterou bylo rozhodnuto uspořádat v hlavním městě Rakouska - ve Vídni - ve dnech 18. až 23. září tohoto roku.

Výkonný výbor projednal žádost jugoslávských demokratických žen a kooptoval do výkonného výboru Mezinárodní demokratické federace žen jejich reprezentantky: Veru Ljuičovou, Bazilku Marjanovičovou a Miru Jovanovičovou.

O VÝSLEDKÁCH PRÁCE MEZINÁRODNÍ DEMOKRATICKÉ FEDERACE ŽEN PRO VYŠETŘENÍ ZVĚRSTEV SPÁCHANÝCH AMERICKÝMI A LISYMANOVSKÝMI VOJSKY V KOREJI

Referát pani Roddové, předsedkyně komise Mezinárodní demokratické federace žen, jež navštívila Koreu, aby tam vyšetřila zločiny spáchané americkými interventy, jakož i dokumenty a materiál komise vyvolávají u každé členky výkonného výboru pocit hlubokého rozhořčení proti americkým interventům a jejich britským i jiným spojencům, kteří mění Koreu v poušť a vyhlazují korejský lid.

Zasedání výkonného výboru Mezinárodní demokratické federace žen schvaluje práci komise a vyslovuje dík všem členkám komise, jež za těžkých podmínek, za bombardování americkým letectvem a dělostřelecké palby splnily své ušlechtilé poslání.

Komise navštívila a prohlédla si korejské města a vesnice, jež americké letectvo změnilo v rozvaliny. Komise viděla četné mrtvoly umučených, za živa pohřbených mužů, žen i dětí, navštívila jeskyně, z nichž Američané udělali vězení, viděla mučící nástroje, jimiž byli týráni vězni, a hovořila s korejským obyvatelstvem, jež dalo komisi cenné svědecké výpovědi. Na

základě toho všeho komise nezvratně zjistila, jaké obhlavné zločiny páchají ve zmučené korejské zemi američtí interventi pod vlajkou Spojených národů.

Zasedání výkonného výboru má za to, že nesmí být jediného člověka, ať žena, muž, či chlapec na celém světě, kteří by se neseznámili s dokumenty komise.

Zasedání vyžívá národní organizace, aby učinily všechna opatření k tomu, aby zpráva onse byla uveřejněna v co největším počtu tiskových orgánů, nejen ve vlastních časopisech a časopisech jiných pokrokových mezinárodních a národních organizací, ale pokud možno i v tisku různých pacifistických, feministických, náboženských a jiných organizací.

Zasedání výkonného výboru schvaluje rozhodnutí sekretariátu a zaslání dokumentu komise předsedovi Valného shromáždění, předsedovi Rady bezpečnosti a sekretariátu OSN, a ukládá sekretariátu, aby poslal zprávu komise Světové radě míru a všem organizacím a veřejným pracovníkům bez rozdílu politického přesvědčení a náboženského vyznání, jimž je drahá věc míru.

Zasedání doporučuje národním organizacím těch zemí, jejichž vlády podporují americké interventy v Koreji, aby ke svým vládám poslaly masové delegace žen, jež jim doručí dokumenty komise a požádají, aby byly volány k odpovědnosti jako váleční zločinci osoby, jež nesou vinu na zločinech, napáchaných v Koreji. Tyto delegace necht' také požádají vlády, aby okamžitě přerušily účast na válce proti korejskému lidu a odvolaly svá vojska z Koreje.

Výkonný výbor MDFŽ vyzívá všechny své národní sekce, aby ve spolupráci s ženskými organizacemi, jež nejsou členkami Mezinárodní demokratické federace žen, a se všemi ostatními veřejnými organizacemi, jež hájí mír, organizovaly rozsáhlou protestní kampaň proti zločinům, páchaným americkými interventy v Koreji, aby poslaly Organizaci spojených národů dopisy, v nichž budou podporovat požadavky sekretariátu federace: okamžitě zastavení bombardování pokojných korejských měst a vesnic americkým letectvem, odvolání cizích vojsk z Koreje a poskytnutí možnosti korejskému lidu, aby sám rozhodoval o svých vnitřních věcech, mírové urovnání korejské otázky, svolání konference zainteresovaných zemí; zároveň aby byla organizována masová protestní hnutí proti pronásledování členek komise, zvláště pani Feitonové (Velká Britannie) za to, že říkají pravdu o situaci v Koreji.

Výkonný výbor vyzívá, aby byly nejširší masy zapojeny do velké kampaně na pomoc korejskému lidu a zvláště korejským dětem, která může mít různé formy, jako např. sběr šatstva, léků, kondensovaného mléka pro děti, peněz a podobně.

Zasedání výkonného výboru je přesvědčeno, že národní organizace Mezinárodní demokratické federace žen vynaloží všechny síly, aby zmobilisovaly veřejné mínění celého světa a pozvedly do boje proti americké intervenci v Koreji a proti zločinům páchaným interventy nejširší masy žen všech zemí světa, aby zachránily životy korejských dětí a všeho korejského lidu.